

EMPERYALİZME
VE
OLİGARŞİYE
KARŞI

DEVİRİMCİ GENÇLİK

Sayı: 1777 MART 1977 - KURUS

1
fun

La

akta ve
imacısı
Böton
e onla-
n işine
yönet-
engel-
n saldı-
şlardır.

MAZ

önelti-
r, cana
öylöle-
halkın
şürilan

uzanan
rgütüü
emekçi

lundan

caktır.
zle sa-

günü.
ası da

iktadır.
venilgi
yoktur.
yerine

gaddar
Türkiye
öyleşi

iz olan
abloyu

irannın

askeri
yütlere
ıyoruz.
likamız
stklaini
şilerak.
ladılar.
karara
ilmedi.
tesbiti
ıştırma
gereği
ışgünü
tik işçi
İllen

sorun
onuyu
vardık.
k. Ve
etkin

kimse

*ODTÜ'nün ve
Tüm Okulların
Faşistleştirilmesine
Karşı DİRENELİM!*

SOL İÇİNDEKİ "ÇATIŞMALAR" ve DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

DEVİRCİLERİN İTİBARINI ANCAK KENDİLERİ ZEDELEYEBİLİR

Azgın faşist saldırıların alabildiğine yoğunlaştığı şu günlerde, "Sol hareket" dostun düşmanın hayretle gözlediği gelişmelere "sahne" olmaktadır. Bu sahnede meydana gelen olaylar düşmanın (faşistlerin) alkışlarına, dostun (halkın) üzüntüsüne yol açan olaylardır. Sanırım ki, böyle bir ortamda bile herkesin üzerinde müttefik olacağı tek nokta, solcuların faşizme karşı mücadele edeceğine birbirlerine girmesinin yalnızca faşistlerin işine yarayacağıdır... Devrimcileri halk yığınlarından tecrit etmek için elinden geleni ardına koymayan egemen sınıflar, sol içinde kendilerini gönüllü yardımcıları bulmuşlardır. Devrimciler, halk yığınları içinde, kendileri zedelediği sürece kimsenin zedeleyemeyeceği bir itibara sahiptir. Ve gerçekten son olaylar da devrimcilerin itibarını ancak kendilerinin zedeleyebileceğini göstermiştir.

Ankara'da son TÖB-DER mitinginde zirvesine ulaşan ve çeşitli yayın organlarında devam eden "sol içindeki çatışma" bu bakımdan ibretle değerlendirilmeli, devrimci bir müdahale ile ele alınmalıdır.

"Çatışma"nın tarafları, revizyonist çizginin iki kategorisidir. Ve her iki revizyonist grup birbirlerini saldırgan olarak göstermenin yarışı içindedir. Bunun için karşılıklı olarak biri birinden adı, biri diğerinden aşağı kalmaz kuyruklu yalanlar uydurulmaktadır. Kaçınılmaz bir acizlik içerisinde, saldırgan olanın polisle işbirliği yaptığını, polis tarafından desteklendiğini kanıtlama çabasındadırlar.

ÇKP yanlısı revizyonistlerin yalan yaygarası şu histerik çılgınlardan meydana geliyor:

"-Polis, miting alanına giren devrimcilerin üzerini arıyordu... O sırada oradan geçmekte olan bir grup revizyonist de üzerini aramak isteyince, bir revizyonist polise şöyle dedi: "-Hani hiç bir şey almayacaksınız?..." Polis onun uyarısını dikkate alarak revizyonistleri bıraktı ve devrimcileri aramaya devam etti" "Sosyal faşistler... kürsüden "gün Maocuları ezme günüdür", "güvenlik kuvvetleriyle birlikte olduğumuz sürece aşamayacağımız engel yoktur" diyerek saldırgan olanların, polisle işbirliği yapanların kendileri olduğunu açıkça ilân ettiler"

Evet, aynı yalan yaygarası, aynı histerik çılgınlık, bu kez de SBKP yanlısı revizyonistlerin dilinde ve kaleminde!

"Polisin, Maocuların saldırıları sırasında sessiz, Maocuların püskürtülmesi sırasında ise olaya müdahale eder tarzda hareket ettiği gözden kaçmadı. Nitekim polis, mitinge katılan kalabalıklı Maocuların arasında oluşturduğu duvarı kaldırıyor, onların tekrar silahlı saldırısına zemin hazırlıyor... Maocu komandoların saldırısının kesin biçimde püskürtülmesine yakın da, polis, "devlete yardımcı güçlerin" ikiz kardeşlerinin boşalttığı alanı kaplıyordu." "Maocu bozkurtlar, Niğde Yurdundaki faşistlerle omuz omuza onlarla birlikte silahlı saldırıya geçtiler."

Yeter Artık!...

Gerçekten de her iki revizyonist grubun kendilerini "haklı" gösterebilmeleri için olup bitenleri böyle "açıklamaları" gerekirdi. (Bu hastalık hepsinin eski huyudur. Örneğin PDA'cılarının bir avuç taraftarla katılıkları mitingleri kendilerine "mal etmekleri" ile TKP'ilerin DGM'nin Meclis'ten çıkmasını engellemek için taraftarlarının Meclis'i kuşatmasını ve "sayıların" korkudan Meclis'e gelemediklerini söylemeleri, hepsi aynı "hikaye"dir. Nev-i revizyonistlere münhasır bir anlatım biçimidir böyleleri...) Gerçekler karşısında kör olmayanları "inandırabilmek" için, kendileri dışında herkesi "aptal" yerine koymaktan başka çareleri yoktur. Ve ancak "haklı zemine sahip olmayanlar, haklılıkları

konusunda kendilerini dahi ikna etmiş olmaları işte böylesi apaçık, aptalca ve acınası "açıklama"lara başvurabilir.

İşin aslı ise kısaca şöyleydi:

Polis belki de ilk kez "tarafsız"(!) kalmış, zevk ve huşu içinde olup biteni seyretmiş ve hatta teşvik etmiştir. Çünkü, bu seferlik resmi polisleri "ihtiyaç" yoktur. Ajan provokatörler ve bu işi gönüllü yüklenenler, ziyadesiyle yerine getirmiştir onun görevlerini!

REVİZYONİSTLER SINIF MÜCADELESİNDE PUSULASINI ŞAŞIRANLARDIR

"Peki ama, niye?"

Bütün bu olup bitenler karşısında sıradan bir yurtseverin kafasında bundan başka soru oluşamaz. Bunun cevabı ise, her iki revizyonist saflaşmanın uluslararası konumunda ve sınıfsal muhtevasında saklıdır.

ÇKP ve SBKP revizyonistleri arasında gerek ideolojik, gerek siyasi planda gelişen çatışma, görüldüğü gibi, ülkemizde de ideolojik plandaki siyasi planda şıramaya başlamıştır. Her iki taraf da, bu çatışmanın devrimle karşı-devrim arasında meydana geldiğini savunmaktadır.

Bütün toplumsal mücadelelerin sınıflar mücadelesinden kaynaklandığı bilinen bir gerçektir.

Sınıflar mücadelesinin canlılığını toplumsal olayların gelişiminin herhangi bir kesitinde şu ya da bu şekilde izlemek mümkündür. Bu bakımdan söz konusu çatışmanın da asıl kaynağının sınıflar mücadelesi olduğu bir gerçektir.

Ancak, sınıflar mücadelesinin, bütün karmaşıklığına rağmen, son çözümlemede ezen sınıflarla ezilenler arasında olması, bütün çatışmaları bu platformda ele almayı ve bu platformun kurallarını uygulamayı gerektirmez. Besbelli ki, böylesi sınıflar mücadelesinde, tıpkı "bir ordunun belirlenmiş bir noktadan mevziye girerek 'biz sosyalizmden yanayız' ve başka bir ordunun da bir başka noktada saf tutarak 'biz emperyalizmden yanayız' diyeceğini ve o zaman toplumsal devrimin olacağını sanmak olur"(Lenin) Bununla birlikte ezilen sınıflar yanında saf tutanlar arasında egemen sınıfların görevli (sübjektif) ya da gönüllü (objektif) uzantılarının mevcudiyeti karşısında tavrı ne olmalıdır sorusu yine de can alıcı bir sorudur.

Her şeyden önce, söz konusu karmaşa görülmeli ve ortaya çıkan gelişmelerin sınıfsal niteliğine tekabül eden çözümlere başvurulmalıdır. Örneğin: faşizme şu ya da bu şekilde karşı olanların, bu karşı olma bütünlüğü içinde birbirlerine "karşı" olmaları da mümkündür, hatta kaçınılmazdır. Ama asıl hedef faşizm ise, sınıf mücadelesi en yoğun bir biçimde bu hedefe yönelmelidir. İşte tam da bu noktada, ülkemizde faşizme karşı olanlar, olması gerekenler, bu gerçeklik karşısındaki tutarsız konumlarını "açıklayan" siyasi çözümleri yeğlemektedirler; asıl hedef (faşizm) yerine "sosyal faşizm" ve "Maocu bozkurtlar" gibi karşılıklar yaratarak durumu "izah" etmektedirler. Tam da faşistlerin istediği gibi! Faşizmin siyasi cinayetleri, işkenceleri üzerine faşistlerin kendilerinin atmak istedikleri örtüyü "olgarşinin sol içindeki uzantısı" revizyonistler düşman saflarının hizmetine sunmaktadır. Gerçekten de yaptıkları "işlerin" sonuçları objektif olarak olgarşinin ekmeğine yağ sürdüğü müddetçe, revizyonistlere "olgarşinin sol içindeki uzantısı" sıfatından başka bir şey yakışmaz.

Oyleyse, faşizme karşı mücadelenin esaslı açısından, olgarşinin faşist saldırılarının artmasına paralel olarak onun ve soldaki uzantılarının hedef şaşırtıcı yaygaralarını açığa çıkarmak gerekir.

AL BİRİNİ VUR ÖTEKİNE!...

Olgarşinin bu konudaki tutumunu tartış

maya bile gerek yok. O yalnızca sınıfsal fonksiyonunu yerine getirmektedir, o kadar.

Halbuki, onun sol içindeki uzantıları olan revizyonistlerin tutumunu, sınıfsal içeriğini kestirme bir yoldan ("onların hepsi son çözümlemede karşı devrimcidir") tartışmak, hatalıdır. Sınıf mücadelesi keskinleştiği, tüm revizyonist pasifistler, mücadeleden sıvışmanın yollarını arayacaklardır ve sınıfdan aramaktadırlar. Mücadele alanındaki çaresizliklerini "sosyal faşist-Maocu bozkurt" türünden günah tekeleri yaratarak ideolojik (sübjektif) mazeretlerle, gizlemele'i kacinilmazdır.

Kuşkusuz, revizyonistlerin sınıfsal mücadelesindeki konumlarının tutarsızlığı, kaypaklığı yanısıra, bu tür sakat gelişmelerin temelinde onların sol hareket içindeki ayrılıkları yanlış ve anti Marksist değerlendirmeleri de bulunmaktadır.

ÇKP yanlısı revizyonistler bir taraftan var olan somut koşullarda asıl tehlike olarak "sosyal emperyalizmi ve sosyal faşizmi" görüyorlar. Nedense, öte yandan bu "sosyal faşistler" ile aynı platformda yer almak zorunda kalıyorlar. Bunun nedeni, sınıf mücadelesinden kaynaklanan anti-faşist saflaşmada olmak gerekir. Bu bakımdan hiç olmazsa şimdilik, ÇKP yanlısı revizyonistlerin daha az tehlikeli saydıkları gerçek faşistlerin mitinglerine katılabilmeleri bir yana, kendi canlarını korumak için onlara karşı, anti-faşist herkesle ve bu arada "sosyal faşist" dedikleriyle birlikte de mücadele vermek zorundadırlar. Yani ülkemizde hem "Maocu Bozkurtlar" hem de "Sosyal Faşistler", kaderin garip bir tecellisi (!) olarak anti-faşist mücadelenin birer parçalarıdır(ama "kopmaz" parçaları değil!) ve ne derlerse desinler, aynı hedefe karşı, aynı platform üzerindedirler.

Evet, bu revizyonistlerdeki temel mantıksal yanlışın benzeri, SBKP yanlısı revizyonistlerin için de, sözkonusudur. Onlar da, Türkiye'de günümüz koşullarında sürdürülen anti-faşist mücadelenin nesnel muhtevası gereği, "Maocu" dedikleriyle aynı platform üzerinde yer almalarına rağmen -ki bu yer alış belirlenen asıl düşmana "göre"dir, faşistlere yönelmesi gereken mücadele biçimlerini bunlara karşı uygulama sevdasındadırlar...

REVİZYONİZM, FAŞİZM İLE ÖZDEŞ TUTULAMAZ!...

Her iki saflaşmanın da kavraymadığı şey, kendi iradelerinin dışında ve en önemlisi niyetlerinin dışında var olmandır. Bu ise faşizmin tüm halk kesimlerine ve bu arada (pek) ayırım gözetmeksizin kendilerine de yönelttiği kanlı saldırılar karşısında mevcut olan "anti-faşist saflaşma"dır. Bundan dolayı bu saflaşma içinde, izafi olarak her grubun kendi dışındaki revizyonist-opportunizist görmesi, kesinlikle, revizyonizmin karşı devrimcilikle, faşizmle özdeşleşmesine yol açmaz.

Yeri gelmişken, oportunizmin ve revizyonizmin belli koşullarda karşı devrimin safına geçtiği durumlar üzerinde durulmalı. Bunun anlaşılabilmesi için Lenin'in deyişiyle, "biireyleri veya grupları değil, fakat toplumsal eğilimlerin muhtevasının bir sınıf analizini ve bunların esas ve ana ilkelerinin bir ideolojik ve siyasi incelemesini" kendimizde temel almalıyız.

Örneğin, sosyal faşizm nerede ortaya çıkar? Nasıl büyür ve olgunlaşır? Onu önemli ve güçlü yapan nedir? Türkiye'de ajltasyonun daha doğrusu küfürnamelerin dışında bu sorulara Marksist-Leninist cevap bulamayanlar da, şu işe bakın ki, en çok "sosyal faşizm" çığırtkanlığı yapanlardır. Dimitroviç faşizm tahlillerinin başına "sosyal" kelimesi getirme zahmetiyle(!) yetinin, halletmişlerdir bu meseleyi. Aslında bu sorulara cevap veremeyenler, sadece kendi eylemlerine uygun bir sosyal faşizm umacısı ("teorisini") yaratmışlardır. Eğer sosyal faşizm diye bir

ÜLKÜ OCAKLARI KAPATILMALIDIR!

● **"Faşizmin baskı, terör ve sömürüye dayalı gerçek niteliğini sergileyerek onun bir parçasını oluşturan Ülkü Ocaklarına karşı mücadele için zaman kaybedilmemelidir."**

Geçtiğimiz günlerde faşist zorbalann devrimci gençliğe yönelişi saldırlar, alabildiğine yoğunlaştı. Her gün bir genç, faşist beslemeler tarafından hunharca katledilmekte, arkalarında gözyaşlı analarını sonsuz acılar içinde bırakıp gitmektedir. Bu siyasi cinayetlerin tertiplenici oligarşinin azgın köpeklerinin örgütlediği cinayet şebekesi Ülkü Ocaklarının kapatılması için Ankara Kadınlar Derneği (AKD) kampanya açmıştır. Kampanyayı aralarında DGDF (Devrimci-Gençlik)'de olmak üzere bir çok demokratik kuruluş desteklemektedir.

AKD, açtığı kampanyayı kamu oyuna duyurmak üzere Mimarlar Odası toplantı salonunda 20 subat 1977 günü saat 10.00'da bir basın toplantısı düzenledi. Ankara Kadınlar Derneği Başkanı Nihal Erdem'in bu toplantıda sunduğu konuşmanın tam metnini yayınlıyoruz.

Değerli Konuklar, Sayın Basın mensupları

Basın yoluyla kamuoyuna aktarmak istediğimiz önemli sorunu- muz, Ülkü Ocaklarının kapatılma- sıdır. Ankara Kadınlar Derneği olarak konu ile ilgili bu kampanyayı açıyoruz.

Ancak kampanyamızın gereke- çesini sunmadan önce, şimdi yanı- mızda bulunan, oğulları kızları ve yakınları öldürülen anaları sizlere tanıtmak istiyoruz. Bilindiği üzere, geçtiğimiz yakın dönem içinde "faili meçhul" siyasi cinayetler işlenmiş kan aktılmış, kurbanlar verilmiştir. Ve bu halen hızlanan tempo içinde devam etmektedir. Üstelik siyasi cinayetlerin son bulacağına dair herhangi bir emare de yoktur. Hemen belirtelim ki, ülkemizdeki siyasi kölelik koşulla- rında, siyasi cinayetlerin sona ermesi, örneğin bir Ülkü Ocakları- nın kapatılması ile mümkün de- ğildir. Ancak biz bu talebi faşizmin a- sıl olarak devrimle y o k e d i l e - ceği ülkemizde demokratik bir talep olarak öne sürüyoruz. Yani, cina- yetler, asıl caniler şebekesi olan oligarşi bertaraf edilmeden son bulamaz.

EVLAT ACISINA SON VERİLMELİDİR!

Bilinir ki, evlat acısı en dayanılmazdır. Körpe gençler, sıkı- lan kurşunlar ve atılan kanlar sadece öldürülenlerin ölümleriyle bitmiyor. Ardında sürekli yaşlı gözleri bırakıyor. Ve öldürülme tehditlerinin yarattığı korkulu ağır baskıları tortuluyor.

Evlat acısını sürekli bir yaşam haline dönüştürmek kimsenin hakkı değildir. Ve anaların evlat acısını yaşaması bu ortamda artık kader de değildir.

Biz Ankara Kadınlar Derneği olarak geçen yıl "EVLAT ACISI- NA SON" mitingi ile bu gidişata son verilmesini istedik. Ve konuyu yaygınlaştırmayı düşündük. Çağrı hemen kitleleri sardı ve yaygınlık kazandı. Fakat evlat acısı bitmedi.

Faşist caniler devletin kolluk kuvvetlerini de yanlarına alarak cinayetler fırsatını genişlettiler. Artık sorun ülke çapında, dünya çapında bir sorundur. Bütün analar, bütün halkın sorundur. Devrimci mücadelenin, işçi sınıfı ve köylülüğün acil sorundur.

ÜLKÜ OCAKLARININ KAPATILMASI ZORUNLUDUR

Kamuoyuna, TRT ve diğer sermaye yanlısı basın tarafından "faili meçhul" diye isimlendirilerek sunulan siyasi cinayetler gerçekte "faili belli" cinayetlerdir. Olaylar herkesin ve tarihin önünde cereyan etmektedir. Pusu kurularak kalabalığın üstüne açılan açığa kurşun sıkılarak, grevler, direnişle- re yürüyüşlere saldırılar düzenleye- rek işlenen cinayetler "faili meçhul" olamaz. Buna böyle bir isim takarak meselenin üstünü örtülen cinayetler furiasının devamını iste- yenlerdir.

İşlenen cinayetlerin büyük bir kısmının ardında herkesin bildiği, gördüğü gibi Ülkü Ocaklarının "komando" namındaki faşist mili- tanları vardır. Ülkü Ocakları bir dernek örgütlenmesinin masumlu- ğu içinde, "yasaların ve usullerin" kapsamı içinde kendini saklamak- tadır. Canilerin, işçi sınıfı ve halk düşmanlarının kaynaklandıkları, besledikleri, cinayet tertiplerine girdikleri birer eşkiya depoları olmuşlardır.

Ülkü Ocakları halktan haraç toplayan, haraçla yaşayan ve yerli- yabancı sermayedarların soygunları disiplinle etmek için silahlanmış siyasi iktidardan destekli kuruluş- lardır. Ülkü Ocaklarının yasalara, usullere uymak diye, insan hayatı ve özgürlüklerine saygı göstermek diye bir düşünceleri yoktur.

Faşizmin maşası olan Ülkü Ocakları, tüm demokratik kitle örgütlerini ve genelinde de emekçi halkımızı hedef almaktadır. Faşiz- min baskı, terör ve sömürüye dayalı gerçek niteliği olan yönetim metodlarını sergilemek ve onun bir parçasını oluşturan Ülkü Ocakları- na karşı mücadele etmek için zaman kaybedilmemelidir.

İşte bu nedenle biz Ankara Kadınlar Derneği olarak Ülkü Ocaklarının kapatılmasını istiyoruz. Ve bu yüzden kampanyamızı açıyoruz. Kampanyanın adı: CAN DÜŞMANIMIZ FAŞİZME, O- NUN MAŞASI ÜLKÜ OCAKLA- RINA KARŞI OMUZ OMUZA 'dir.

Ülkü Ocaklarının kapatılması kampanyamız sadece Ankara, İst- anbul ve İzmir gibi büyük şehirleri içine almıyor. Aynı zamanda bütün yurt çapında kampanyamızı günde- me getirilmiştir.

Kampanyanın yürütülmesi sı- rasında konulacak eylemler sırası- la:

1. Ülkü Ocaklarını ve faşizmin niteliğini açıklayarak Ülkü Ocakları- nın kapatılmasını talep eden imza metni hazırlayarak tüm demokratik kuruluşlar aracılığıyla iş yerlerinde, okullarda, hastahanelerde, gece- kondu semtlerinde imza toplamak,
2. İmza toplanması sürdürü- lürken afiş, bildiri, pullama ve basına açıklamayla geniş duyuru yapmak,
3. Kitlelerde faşizme karşı mücadele anlayışının yaygınlaştırıl- ması için gelecekodu semtlerinde faşizmin ve onun maşası Ülkü

Ocaklarının niteliğini açıklayan kı- sa, ajitasyon yönlü ağır basan toplantılar yapmak,

4. Toplanılan imzaları, kadınlardan oluşan baskı grupları aracılı- ğıyla Cumhurbaşkanına ve CHP'ye iletmek,

5. Yapılan çalışmaların sonu- cunda, kadınların en geniş biçimde katılacağı miting ve yürüyüş düzen- lenmek,

Ülkü Ocaklarının kapatılması önce işçi sınıfı ve emekçi halkın sorundur, bu sebeple devrimci işçi örgütlerini, sendikalarını, devrimci demokratik kitle örgütlerini, baro- ları, meslek odalarını, devrimci gençliği, devrimci kadınları, anala- rı, köylü örgütlerini mücadeleye ve

birliğe çağırıyoruz. Evlat acısını bağrında taşıyıp "Oğullarımız öle- ceği yerdebiz ölelim" diyen anaları çağırıyoruz. İnsan yüreği taşıyan herkesi, her örgütü çağırıyoruz.

Bilinçli ve örgütlü birliğimizin başarıya ulaşacağı açıktır.

Zafer insanlığın olacaktır.

ANKARA KADINLAR DERNEĞİ

ORDU'DA FAŞİST, POLİS VE İDARE İŞBİRLİĞİ

Bütün yurttaki, eğitim kurumlarının faşistleştirilmesi doğrultusunda, faşist komando polis, idare, işbirliğiyle yoğun- laştırılan baskılar, Ordu da bütün uygulama- larıyla, gözler önünde gerçekleştiril- mektedir.

15-20 kişi dışında, devrimcilerin çoğunlukta olduğu, bu sene açılan Yüksek Teknik Okulu'nda, saldırılar, Erzurum ve Giresun'dan getirilen faşist beslemeler tarafından tezgahlanıyor.

Kısa bir süre önce, okula saldırıan faşistlere devrimciler ve halk gereken cevabı vermiş, olay yerine gelen polisler ise, dışardan gelen saldırganları değil, devrimcilerden 32 kişiyi gözaltına almış- lardır. Bunun üzerine, olayı protesto etmek için, devrimci öğrenciler okulu işgal ettiler. Polisli okula sokmadılar. Daha sonra şehir içinde sessiz yürüyüş tertiplidiler. Güya asayişli sağlamak için tekrar sahneye çıkan polis 10 öğrenciyi kanunsuz olarak gözaltına aldı, hapissha- neye yolladı. Gereksiz olarak hapissha- nede bulunan devrimcilerin salıverilmesi için okulda bir günlük uyarı boykotu kondu. Ertesi gün ise, hapisshaneyi, tutuklu devrimcileri ziyaret toplu

halde gidilince, bu sefer de, savcı işe karıştı ve görüşme yasağı koydu.

Baskı grupları ellerinde bulunan olanaklarla, sürdürülen mücadeleyi dur- duramayınca, bu sefer de devreye valiyi soktular. Valli de elinden gelen bütün uygulamaları kullanmak maharetini gös- termekte gecikmedi. Önce, kısa adı OKD- DER olan Ordu Kültür ve Dayanışma Derneği açılmasını ertesinde hemen kapandı, bizzat kendii elleriyle M.T.T.B.'ni kurdu. Ordu Liseli'nden iki devrimci atıldı. Silahla yakalanan faşist Hüseyin Ömür hemen serbest bırakıldı.

Oligarşi elinde bulunan tüm baskı öğeleriyle ne kadar saldırsa saldırsa, Ordu'daki devrimci mücadeleyi durdur- caklarını sanıyorlarsa yanlışlolar, müca- delemiz daha azimli ve yükselenek devam edecektir.

FAŞİST VALİ İSTİFA!
KAHROLSUN OLIGARŞİK DİKTA- LAR!
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!

Ordu'lu Bir Grup Devrimci

UŞAK'TA TERÖR

Ülkemizde, hakim sınıfların içine döküldüğü ekonomik, siyasi buhanlar derinleştiğince, zorunlu olarak bu buhan- ların yükünü hafifletmek için hayatın her alanında faşist saldırıların gündeme gelmesi, faşist yönetim metodlarının daha fazla uygulamasını getirir.

Bunun bir örneği de Uşak'ta sürdürü- len saldırıların, gerek Eğitim Enstitüsü- nde, gerek ise Uşak'taki tüm okullarda yoğunlaşması olarak gözlemlenebilir. Öyle ki, Eğitim Enstitüsünde okul idaresi, faşist komando, polis öğrencinin gün geçtikçe daralması ve daralan bu öğrencin sınırları içerisinde tüm ilericil- yurtsever-devrimcileri teclid etme, halk- tan ma çabası, halkın bir parçası olan bu gençlerin okullarda, sokaklarda dövülmesi şeklinde oluşan bir hal almaya başlamıştır. Tüm eğitim enstitülerinde olduğu gibi, Uşak Eğitim Enstitüsünde de okula özel olarak yerleştirilen oligar- şinin açtı zıyalı faşist köpekleri, güven- lik kuvvetlerini de yanlarına alarak devrimci öğrenciler üzerine saldırmakta- dır. Daha da ileri giderek okula almamaktadır. Ama, kısa zamanda faşistlerin oyunları bozuldu. "OKULLARI BİR AVUÇ FAŞİSTE TERKETMEYECE- ĞİZ" diyen devrimciler, faşistlerin anla- dığı dilen gereken dersi verdiler. Bunun üzerine okul,polis ve jandarma karakolu haline geldi.

Aynı şekilde "YAYKUR'DA BİR A- VUÇ FAŞİSTE YER YOK" diyerek, kararı bir mücadele sürdüren devrimci gençler, faşistleri okuldan teclid ettiler. Ardından faşistler okula sürekli bir şekilde kanlı saldırılar düzenlediler, ama yine devrim- cilerden gereken cevabı aldılar. Bunun yanında okula bulunan bir avuç revizyon- ci, gazete satmaktan başka bir iş yapmadan faşistlere karşı mücadelede yerlerini(!) aldılar. Hem de "provakasyona" gelmeden! Diğer yandan, mitinglerde "kahramanlık" yapıp, okullardaki mücade- lede "arazi" olan oportünist baylar ise, İGD revizyonistlerden hiç de aşağı kalır yanı kalmaksızın "provakasyona gelme- yelim" çığlıkları atarak okula sürdürü- len mücadeleye darbe üstüne darbe indirmektedirler.

Tüm bunların yanında, faşist vali, DGDF üyesi olan YAYKUR-DER'i kapattı. Şehirde polis devrimci avına başladı. Ötöne geleni karakola götürüp, dövme- ktedirler.

Uşak'ta sürdürülen faşist baskı terör Devrimci Gençliğin kararı mücade- lesini durduramayacaktır. Faşizme karşı Devrimci Gençlik işçi sınıfının ve emekçi halkın yanında aktif bir şekilde yerini alacaktır.

UŞAKLI DEVRİMCİLER

ODTÜ'NÜN FAŞİSTLEŞTİRİLMESİNE KARŞI ÇIKALIM!..

ODTÜ öğrencileri
devrimci görüşün önderliğinde
mücadelelerini sürdürüyorlar...

ORTA DOĞU TEKNİK ÜNİVERSİTESİ, oligarşinin geri tepen silahı olarak bilinir. Türkiye'nin 1950'lerden sonra emperyalizmin bir yeni-sömürgeci haline dönüşmesi sürecinde kurulmuştu ODTÜ. Ve elbette bu süreçte, emperyalist cahalkümün taze kanı olarak tasarlanmıştı. Ne var ki geçmişiyle ve şimdisiyle ODTÜ'nün devrimci yurtsever kitlesi bu tasarının gerçekleşmesini geniş ölçüde engelledi. Oligarşinin "komünizme karşı bir paratanör" diye kurduğu ODTÜ, kararlı bir devrimci mücadele sonucu kazanılmış bir demokratik mevzi haline geldi.

ODTÜ'de kazanılmış demokratik hakların Türkiye düzeyindeki faşist uygulamalar yanında göze çarpan bir görünümü vardır. Özel'deki bu aykırılıklar Genet tarafından dışlanmalıydı. Ve gelişmeler hep bu doğrultuda oldu.

Biliriz ki, "bütün", ancak "parça"ların içinde ve onlar sayesinde vardır. Her parça şu ya da bu şekilde bütünün yansıtır. Ve bu bütün içinde her parça birbirine bir çok yönden bağlıdır. Bu bakımdan, onun ODTÜ parçasıyla bağlantısını; ODTÜ'nün oligarşi tarafından faşistleştirme politikasının boyutlarını görürüz.

Şimdi, bir yanda bütünde meydana gelen değişmelerin bu parçaya yansıdığı, öte yanda parçanın özgüllüğünün bütünü etkilediği bir diyalektik oluşum çarpıcı bir şekilde gündemdedir:

Yaşadığımız şu günlerde oligarşinin iç çatışmaları, sömürden pay alma ve kendi varlığını devam ettirme kavgaları siyasi mücadelenin belirleyici yönünü oluşturmaktadır. Üstelik, halk yığınlarının kendiliğinden direnişi, ekonomik demokratik düzeydeki talepleri dahi hakim sınıfları daha bir güç duruma sokmaktadır. İktidar alternatifi bir halk hareketi olmadığı halde, oligarşi kendi kendine yönetemez duruma düşmekte ve günümüzde tekeller arası çatışma siyasi krizlerin sebebi olmaktadır.

Bu tespitlerimiz MC'nin bugün içinde bulunduğu durumda somut olarak görülebilir. Hakim sınıfların siyasi olarak yönetilemez duruma düşmelerinin eşliğinde bulabildikleri bir "hükümet çözümü" olan MC, seçim eğik düzeyine girilmesiyle bağrındaki çelişkileri bütün açıklığıyla ortaya seriyor. Dış politikada ABD emperyalizminin güdümünde Kıbrıs üzerine oynanan oyunlar, kutsayı tartışmaları, erken seçim konusundaki görüş farklılıkları, sanayi odalarının ve şverenler konfederasyonunun erken seçimle direktmesi, bütçe görüşmeleri, siyasi cinayetlerin ve işkencelerin alabildiğine irtması, tüm halk yığınları ve demokratik güçler üzerinde yoğunlaşan baskılar vb. MC'nin siyasi göstergeleridir diyebiliriz.

İşte bu yüzden ODTÜ üzerinde tezgahlanan oyunlar bu bütünlük içinde ele almak doğru olur. Yani bir yanda oligarşi diğer yanda ODTÜ ve onun devrimci kitlesi ayrımı, böylesi kaba bir ayrım saf dilliktir. Ve yalnızca burjuva basınınm, politikacılarının göstermek istediklerini görmek olur...

Halbuki, MC'nin iktidarda kalabilmesi için uygulaması kaçınılmaz olan faşist yönetim metodları, hayatın bütün alanlarına yöneliktir. Faşizmin, kendisinden başkasına tahammül edememesi; kendi dışında herkese, her kuruluşa saldırması kaçınılmazdır. MC'nin eğitim politikası da bu anlayışın bir ürünüdür. Kendi özgül karakteri gereği, tüm devlet kurumlarını yukarıdan aşağıya tamamen faşistleştirme politikasının bir parçasıdır bu.

Bu amacını gerçekleştirmek için biri diğerini tamamlayan ikili bir yaklaşıma sahiptir. Yukarıdan aşağıya devlet kurumlarında ve dolayısıyla okullarda da, kendi faşist idari mekanizmasını pekiştirmektedir. Bu idari mekanizmaya tekabül eden bir ortama da ihtiyaç duyduğu için, Faşistleştirme sürecini bilinen faşist metodlarla (denogoji, baskı, terör, cinayet, yıldırma vb.) aşağıdan yukarıya da hızlandırma çabasıdır. Ülkü ocaklı faşist komandoları ve onların polisle olan açık işbirliği, bu amacın en elverişli araçlarıdır. Komando terörünün polis, jandarma terörü ile tamamlandığı bir faşistleştirme süreci gündemdedir.

ODTÜ'deki gelişmeler de bu ana süreçten farklı olmamıştır. ODTÜ'de idari mekanizma, zaten oligarşinin doğrudan temsilcisi olan Mütevelli Heyeti tarafından saptanmaktadır. Mütevelli Heyetinin marifetiyle ODTÜ'de de ç. gerici bir yönetim oluşturulmaktadır. Ne var ki, faşizm, ODTÜ'de atması gereken ikinci adımda çamura saplanmıştır. ODTÜ kütlesinin faşistleştirilmesi için gereken bütün girişimlerde bulunulmasına rağmen sonuç alamamıştır. Bir avuç faşist katil ODTÜ'den tecrit olmuş; okul dışında duraklara yaptıkları kanlı saldırılar geçersiz olmuştur. Okuldaki jandarma baskısı, "süngü-söz eğitim" sloganı karşısında gerilemiştir. Geçen yıl ki direnişin büyük bir başarıyla sonuçlanmasıyla önemli demokratik mevziler kazanılmıştır. Elbette, bunda devrimci ODTÜ kütlesine doğru devrimci görüşün önderlik etmesinin rolü de vardır ODTÜ'DER pratiğinden bu yana DEVİRİMCİ GENÇLİK'den arkadaşlar kütlenin aktif desteği sayesinde mücadelelerini sürdürmüşlerdir. Ve en son öğrenci temsilciliği seçimlerini tüm revizyonist reformist görüşler karşısında ezici bir çoğunlukla kazanmışlardır.

Burada geçenken CHP'nin ODTÜ hakkında düşüncülerine de değinmeliyiz. CHP yöneticileri, ODTÜ'lülerin faşizme karşı kararlı ve tutarlı direnişlerini, nalıncı keseri misali kendilerine yontma gayretindedirler. Eger faşizme karşı mücadelede platformunda yer alma durumundaysalar bu "demokratik" muhtevah girişimleri elbette dikkate almalıydı. Ama onların girişimi faşizme karşı mücadeleyi pasifize etme noktasına geldiğinde, faşizme karşı teslimiyeti savunduklarında karşılığında yine devrimci ODTÜ kütlesini bulacaklarını bildirdiler. Çünkü ODTÜ'lüler içinde buldukları pratiğe salt bir "ODTÜ olayı" diye bakmamaktalar. Onlar bu faşist saldırının fabrikalarda tarlalarda ve okullarda gözlenenin bir benzeri, bunların da bir parçası olduğunun bilincindedir... Bu bütünlük içinde, ODTÜ parçasının diğer parçalardan etkilenmesi ve bütünü etkilemesi kaçınılmazdır.

Burada ODTÜ'deki gelişmelerin ayrıntuları üzerinde durmaya gerek yok sanırız. Kamuoyunun dikkatle izlediği, halkın çoğunun desteğinin yitmediği bir pratik içine daha girmiş ODTÜ'lüler. Ve besbelli hakim sınıflar Hasana Tan gibi bir müseccel faşisti rektör kılmakla (kendi açlarından) iyi "iş" yaptılar. Ki çaresizliği komediye ulaşan, hem öğrencileri okula çağırıp, hem okulu kapatan bu rektörün hikayesine burjuva basını dahi kahkaha atmaktadır. Ve ODTÜ öğrencileri kendilerine yakışan yurtsever tavırlarıyla bir kez daha kıvanç vermektedir devrimcileri.

Görüldüğü gibi MC'nin eğitim politikası ODTÜ özelinde bir türlü tam anlamıyla gerçekleşmemiştir. Deyim yerindeyse, parçanın bütüne "tabi kılınması" için olanca gücünü ortaya koymaktadır faşizm; kendisi için gerçekten de "prestij kaybı" olan bu ODTÜ direnişine müdahalesi bundandır.

Hasan Tan ODTÜ'ye rektör olamaz! Bugün binlerce ODTÜ öğrencisi bu sloganı tek bir ses olarak haykırıyor. İçsisi ile öğretim üyesi ile, öğrencisiyle tek bir yürek, tek bir yumruk olan ve yıllardan beri tüm kanlı saldırılara rağmen mücadelelerini olanca kararlılıklarıyla sürdüren ODTÜ kütlesi oligarşinin bu oyunları da boşa çıkarmak üzere haykırıyor bu sloganı...

Bugün tüm ülke sahnında hiçbir üniversite ve yüksekokulda düzenli bir eğitim sürmediği, bir çok okullarda faşist saldırıların yoğun bir şekilde devam ettiği, oligarşinin eğitim kurumlarının faşistleştirilmesi çabalarının her gün yeni boyutlar kazandığı bir dönemde ODTÜ'de tezgahlanmak istenen oyunlar elbette tüm yurtseverleri bu oyunları bozmak için ileri adımlar atmak üzere harekete geçirmelidir. ODTÜ'de eğitimi engellemek isteyenlerin her zaman olduğu gibi başarısızlığa uğrayacakları gün gibi açık bir olay.

Nasıl bundan birkaç yıl önce oligarşinin ODTÜ üzerine sahnellediği oyunlar boşa çıkmıyorsa, nasıl oligarşi tarafından ODTÜ'ye rektör olarak gelen Tarık Somer yığıt ODTÜ öğrencilerinin kararlı ve örgütlü mücadlesi sonucu şapkasını eline alarak çekip gittiyse Hasana Tan'da mutlaka Tarık Somer gibi ODTÜ'yü terk edecektir.

(Dergimiz başkaya girdiği sırada Danıştay, Rektörün üniversiteyi ve yurtları kapatma kararını durdurdu ve ODTÜ tekrar açıldı. Şimdi ODTÜ'lü devrimciler, tüm kütleleri örgütlü şekilde bir kale gibi faşizmin karşısına dikme uğraşlarını, tavizsiz, teslimiyetsiz ve aktif bir mücadele anlayışıyla sürdürmeye devam ediyorlar.)

ODTÜ ÖĞRENCİLERİ DOĞRU GÖRÜŞÜN ÖNDERLİĞİNDE MÜCADELELERİNİ SÜRDÜRÜYORLAR..

DEVİRİMCİ-GENÇLİK GENEL SEKRETERİ BÜLENT ULUER:

“Devrimci Gençliğin örgütlenmesi tüm yurttta yayılıyor.”

DGDF'nin bugüne kadar gerçekleştirdiği, “Gençliğin Devrimci Eylemi”nin Birliği” sloganıyla bütünleşen çalışmalar nelerdir?

DGDF'nin bu bakış açısıyla gerçekleştirdiği örgütlenme çalışmalarını genel olarak üç ana bölüme değerlendirebiliriz. Bu çalışmaların ilki federasyon merkezleriyle üye derneklerin ilişkilerini sıklaştırmak ve geliştirmek doğrultusunda yapılan çalışmalardır. Bu çalışmaların içinde üye derneğin bulunduğu bölgenin yapısı, devrimci potansiyeli, karşı devrim güçlerinin etkinliği ve faaliyetleri, o bölgedeki devrimci gençlik hareketinin durumu (nicel ve nitel olarak) hakkında bilgi almak; çeşitli üye derneklerce ve DGDF tarafından çıkarılan bildiriler ve afis gibi yayınların üye derneklerle ulaşması; üye derneklerin bölgelerinde yürütölecekleri çalışmalarda kullandıkları afiş, bildiriler ve benzeri propaganda araçlarının hazırlanmasında teknik ve diğer yönlere yardımcı olmak; çeşitli temel konularda seminerler, toplantılar düzenlemek gibi o bölgedeki devrimci hareketi ilerletme doğrultusunda çabalar vardır. Ayrıca gerek üye olan gerek henüz üye olmamış fakat fiili olarak ilişkide bulunduğumuz derneklerle çeşitli bölge çalışmaları yapılmaktadır.

Bunların en son örneği Denizli’de, Mersin’de Giresun’da, Zonguldak’ta, Bursa’da, Ankara’da, Çorum’da yapılan TÜB-DEK mitingleridir. DGDF merkezi ve bölge yürütölemleri tarafından görevlendirilen arkadaşlar bir hafta önceden o bölgelere gönderilmiş, ve bölgelerdeki derneklerden de arkadaşların katılımıyla geniş miting çalışmalarını yapmışlardır. Bu çalışmaların neticesinde mitinglerde “DGDF” pankartı arkasında yürüyüşler ve disiplinimize uyan üye veya henüz olmayan devrimci gençlik kuruluşlarının katılımı tahminlerimizden çok üstünde olmuştur. Bu eylemler DGDF’nin Türkiye’deki gücü hakkında herkese bir fikir vermiştir. Diğer yürütölemler ise federasyonumuza henüz-bazı hukuki nedenlerden dolayı- katılmamış dernekler-

le ilişkileri sıklaştırmak, yeni ilişkiler kurmak ve bir an önce federasyona katılmalarını sağlamak yolunda yapılan çalışmalardır. Fiili olarak ilişkilerimizi sürdürdüğümüz fakat yukarıda saydığımız nedenler dolayısıyla DGDF’ye üye olmamış çok sayıda dernek vardır. (Örneği: Trakya Kültür Derneği, Ereğli Kültür Derneği, Gemlik Gençlik Derneği gibi). Burada yerli gelişmiş bir durumda olan derneklerin yöneticisi arkadaşlarla Federasyona dahil olmaları için hukuki işlemlerini tamamlamaları yolunda daha ciddi bir faaliyetler girmeleri gerektiğini bir kez daha hatırlatalım. Bu çalışmaları daha da hızlandırmak için Federasyonumuzun görevlendirdiği arkadaşlar çeşitli bölgelere gezerek o bölgelerdeki arkadaşlarla ilişkileri geliştirip, bu ilişkileri çelikleştirmek yolunda çalışmalar yapmaktadır. Dernek bulunmayan yörelere dernek kurulumu, o bölgedeki gençliğin tek merkezi örgütünü oluşturulması yolunda yürütölemler çalışmaları da, DGDF tarafından yürütölen diğer faaliyetlerdir. Bölgelere giden arkadaşların bir görevi de bu çalışmalarını hızlandırmaktır.

Bütün bu çabaya paralel olarak derneklerde ideolojik eğitim yapmak, arkadaşlarımızın kafalarındaki sorunlara açıklik kazanmasına çalışmak, günümüzün acil sorunlarını anlatmak, geniş kitlelere bugün içinde bulunduğumuz toplumsal durumu anlatmak sorunlarımızın neler olduğunu açıklayarak acil mücadelemizin ne olduğunu kavratma yönünde ajitasyon ve propaganda çalışmalarını sürdürmekteyiz.

DGDF’ye yöneltilen eleştirilerin belli başlılarından birisi de, DGDF’nin yalnız öğrenci gençlik içinde örgütlenmiş olduğu, Biz birakalım fiili ilişkilerimiz olan gençlik örgütlerini, federasyonunun bu-

gün resmen üyesi olan derneklerle bakınca bu eleştirinin maddi temeli olmayan bir iddialardan öteye gitmediğini görürüz. Federasyonun kurucusu olan AYÖD, İYÖD ve EYÖD’ün öğrenci gençliğin merkezi örgütleri oldukları doğrudur. Federasyonun örgütlenme süreci içinde örgütümüze üye olan Uşak Yayıncı Derneği, Edirne Yüksek Öğretim Derneği... gibi örgütlerde öğrenci gençliğin örgütleridir. Ama Akhisar Devrimci Gençlik Derneği, Malatya Devrimci Gençlik Derneği, Sivas Yurtseverler Derneği, Alaşehir Devrimci Gençlik Derneği, Köprülü Gençlik Kültür Dayanışma Derneği, Ulukışla Kültür Derneği, Kumluca Gençlik Örgütü, Hozat Devrimci Gençlik Derneği, Alanya Demokratik Gençlik Derneği, hem işçi gençliğin, hem köylü gençliğin, hem de öğrenci gençliğin örgütleridir. Bu örgütler ve bunlar gibi daha birçok örgüt federasyonun üyeleridir.

Bu derneklerin yanısıra DGDF’ye üye olmak için tözük değişikliği yapmak üzere genel kurullarını bekleyen bir çok dernek vardır. Dernek olmayan yerlerde de dernek kurma çalışmaları sürdürülmektedir. Federasyon, amaç ve ilkelere ters düşen bazı durumlarda DGDF’ye müracaat eden bazı dernekleri kabul etmemekle, bazılarını ise ilkelere düzeltmeye davet etmektedir.

Çeşitli yerlerde ve bazı yayın organlarında, Karadeniz Dev-Genç’in Ant-Görün, Tunceli Dev-Genç’in federasyona üye olmak için başvurdukları iddia edilmektedir. Henüz böyle bir başvuru olmamıştır. Başvurdukları takdirde federasyonun ilkelere uyum sağlayabileceklerse, yapılan DGDF ilkelere uyuyorsa gerekli işlemler yapılır. Örneğin anti-faşist, anti-empiryalist, anti-sövenist (v.b.) olmanın dışında bazı yeni orijinal ilkelere olan dernek yapıları DGDF yapılarıyla çelişmektedir. Bir de hiç tabanı olmayan, sağdan, soldan devleşmeye kuralan derneklerde ilkelere dışı dernekler olmaktadır. Bu yapıdaki dernekler DGDF çatısı altına kabul edilemezler.

DGDF, oligarşinin tüm engellemelerine, oportünist ve revizyonist akımların tüm yıkıcı çalışmalarına rağmen gelişmekte ve güçlenmektedir. DGDF Gençliği’nin Devrimci eyleminin birliğini sağlama yolunda önemli adımlar atmıştır, bundan böyle de mücadelesini hızlandıracaktır.

Genel olarak günümüzü nasıl tahlil ediyorsunuz? Bu bütün içinde gençliğin yeri nedir? DGDF nasıl bir birliği sağlamaya çalışıyor? Nasıl bir mücadele platformu öneriyorsunuz?

Günümüz, faşist terörün alabildiğine arttığı siyasi cinayet ve işkencelerin gündelik olağan olaylar haline geldiği, Devrimcilerin ise bu faşist terör karşısında yeterli kadar örgütlü ve bilinçli hareket edemedikleri bir gündür. İçinde bulunduğumuz yılın seçim yılı olması nedeniyle, tercihini açık faşizm yönünde kullanan teknelci sermayenin bir kesimi, mücadelemizin lmesini arttırmak istemektedir. Bu günün, açık bir saldırı şekline dönüşmüştür, bu saldırının önemli bir bölümünde gençlik göçüstemek zorunda kalmıştır. Bilindiği gibi gün geçmiyor ki, bir genç öldürülmüş ve teknelci burjuvazi bunu yaparken hem gençlik kesiminde gelişmekte olan anti-faşist, anti-empiryalist eğilimi durdurmanın, hem de olayların, huzursuzluğu sorumlusunu gençlikmiş gibi göstermenin çabası içine girmiş. Bunun içinde hem saldirmakta, hem de saldırıları kınar görünmektedir. Hesaplanan çoğunlu seçimi yatırımları üzerine kurulan sermaye grupları bu olaylardan “oy” çıkarabilmek için ellerinden geleni yapmaktadır. Devrimci Gençliği karşı yöneltilen saldırılar adam öldürmeden, dernek kapamaya, işkenceye kadar uzanmıştır. Oligarşi devrimcileri örgütsüz kılabilmek için dernekleri kapatmakta, yıldırmak ve gözdağı vermek için de işkenceler, adam kaçırıp öldürmeler düzenlenmektedir.

Bugünün özgül değerlendirilmesi içinde, gençliğin geniş boyutlarda değerlendirilmesi gereken bir yer vardır. Bu anlamda en temel şiarımız gençliğin son birliğine kadar örgütlenektir. Bunu sağlamanın yolu da anti-faşist, anti-empiryalist bir birlikten geçmektedir. Genel olarak gençliğin birliği denildiği zaman kast edilen, işçi, köylü ve öğrenci gençliğin birliğidir. Bu birliğin elbette maddi temelleri, iyi değerlendirilmiş ideolojik kökleri olacaktır. Farklı sınıflardan gelen gençliğin bir birliği, elbette bütün gençliğin kapsamayacaktır. Bu kapsamın dışında burjuva sınıf ve tabakalarının peşinden giden gençlik de var olacaktır. Bugünkü gençliğin içinde bulunduğumuz durum da bunu doğrulamaktadır. Biz bu birliği sağlamaya çalışırken, içine düşmemeye çalıştığımız bir olguda mutlak birlik yanlısına düşmemedik. Amacı ne olursa olsun, nasıl düşündürse düşünsün bütün gençliğin birliğini sağlama değil, belli siyasi tericiler doğrultusunda (anti-faşist, anti-empiryalist) bir birliği sağlamaktır. Gençlik bir bütün olarak değerlendirildiğinde gayet açık olan bu konum üniversite gençliği için daha karmaşık bir olay ortaya çıkmaktadır.

Üniversite gençliği içinde sınıfsal konularından göreceli olarak bağımsız olan belirli siyasi kümelemeler vardır. Eğer öğrenciler arasında bir gruplaşma yapmaya giderek şu tasnif getirebiliriz:

1. Politik fikirli olanlar: Bunlar mevcut iktidara karşı aktif mücadele veren devrimcilerdir. Ayrıca demokratik-sol, sosyal-demokrat gibi diğer grupları bu kesimde sayabiliriz.
2. Akademiçiler: Bunlar sorunlarının çözümünü sadece akademik mücadelede görüp bu tür meseleleri desteklerler.
3. İlgisiz olan genç işçiler
4. Karşı devrimciler (Faşist ve diğer gerici gruplar)

Öğrenci gençlik içindeki bu gruplaşmalar bugün toplumdaki gruplaşmaların hemen, hemen aynısıdır. Bu gruplaşmanın sınıf ayrımına uygun düşmediği savunulabilir. Tabii ki sınıf ayrımı, politik gruplaşmanın nihai temelidir. Ve son tahlilde bu grup ayrımını belirler. Bu son tahlile, yani sınıf ayrımına tamamen uygun bir politik gruplaşmaya, ancak en açık politik mücadele ile bazen yitilince sönen, zaman zaman yuvarlanıp geçici bir şekilde durgunlaşmış gibi görülen bir mücadele ile yapılır. Onun içindeki ki, faşistlerin içinde hal çocuklarının varlığına şaşmamalıdır. Bu yüzden bir avuç faşist cinayet şebekelerini tecriit ederek en geniş gençlik kitlelerini kucaklamalıdır. Faşizmin demagogik saf-satmalarını teşhir etmeliyiz. Faşizmin ne olup, ne olmadığını en geniş bir biçimde anlatmalıyız. “Faşizmi teşhir kampanyaları” örgütlemeliyiz ve yürütmeliyiz. Bu anlamda önümüzdeki görev, Türkiye çapında gençliğin birliğini sağlamak, DGDF bu birliği sağlamak için muhtelif şehirlerde çalışmalarına hız vermektedir. Bu çalışmaların bir bölümünde de, adına devrimciymiş diyen ama özünde devrimci olmayan her düğüne ve görüşe mücadeleye etmek ve öğrenci gençliğin en acil güncel akademik sorunları dahil olmak üzere, her ilerde, demokratik, sosyalist hareketi geliştirmek ve öğrenci gençliğin her hareketini bilinçli bir hareket yapmak için etkin mücadele teşkil etmektedir. Gençliğin devrimci cepheye kazanmak, hiçbir zaman hareketin genel ilkelere etrafında birlik sloganıyla sağlanamaz. “Devrimci kamptaki tüm ayrılıkları bir tarafa iterek, genel politik hareketle birlik ilan etmek gerici bir şiarıdır ve burjuva demokratik konuma geri dönüştür.” (Lenin) Bu alıntıda da anlaşılıyor ki, üzere gençlik içinde varlığını sürdüren bazı revizyonist, oportünist görüşleri teşhir etmeden birlik sağlamak mümkün değildir. Burada şu soru akla gelebilir: “en geniş anti-faşist birlik” sözüyle yukarıda söyledikleriniz çelişen şeyler değil midir? Hayır değildir. Çünkü doğru görüşün gençliğin kazanma savaşını kendini o anti-faşist mücadelede ve örgütlenme anlayışında somutlamaktadır.

Gençliğin birliğini sağlama yolunda ki mücadelemize ve bu birliği sağlamada en kastettiğimiz gelince, gençliğin birliğinden, ideolojik birlikten, tek örgütlenme anlaşılması gerekir, kesinlikle doğru siyasi görüşler etrafında, açık hedefler programlar doğrultusunda olacak olan bir birliktir. Görüşlerdeki farklılıklar belirlemeyi, örgütlenmedeki farklılıklar eş anlamda tutmak yanlış bir anlayıştır. (İstanbul’da İYDGD’nin kuruluşu temelinde bu yanlış anlayışın kaynaklanmıştır.) Biz DGDF olarak bu konuya iki noktadan yaklaşıyoruz. Birincisi, genel olarak gençliğin birliği ve onun ideolojik yapıyla sınıfsal konumu arasındaki farkı açıklamak, ikincisi özel olarak ülkemiz gençliğin örgütlenmesinin DGDF çatısı altında olması gerektiğinin maddi temellerini ortaya çıkarmak.

Günümüz sosyalist hareketinin dağınıklığı, gençlik meselelerini çözmekte de karışıklıklar çıkarmaktadır. Sosyalist hareketin dağınık bir yapıya sahip olması, ülkemizde sosyalist hareketi yönlendirecek bir partinin olmayışı gençlik hareketine tüm yanlarıyla yansımakta ve gençlik hareketinin örgütlenmesini, mücadelesini, görevlerini bir kat daha zorlaştırılmaktadır. Çünkü gençlik hareketi, en genel anlamıyla doğru hedefine, ancak onu yönetecek bir programa sahip olan proletaryanın partisinin varlığıyla ulaşacaktır.

Gençlik hareketi, çağının en devrimci hareketiyi kendisini birleştirmediği objektif olarak karşı devrimin hizmetine girer. Fakat günümüzde, böyle bir parti yok diye örgütlenmeye ertelemek veya değişik biçimler aramak yanlıştır. Örneğin: Gençlik örgütünü eyleminin muhtevanının partisini varlığı, yokluğu temelinden kaynaklandırmak gerekir. Önemli olan gençlik hareketinin somut hedeflerini tesbit edilebilir. Burada, partinin yokluğu, gençlik örgütünü bu süreçteki rolünü sıhahlı olarak yerine getirip çetirmemesi ilgilidir. Yoksa onun genel karakterini değiştiren bir olay olarak ele alınmaz. Gene, gençlik hareketinin aşgari doğruu etrafında, doğru siyasi görüşlerin gençlik hareketi konusundaki ortak programlarının doğrultusunda, açık siyasi mücadele ile gençlik örgütlenmesinin birliğini savunmak gerekmektedir.

Gençlik örgütlenmesinde, özellikle bizim gibi geri bırakılmış yeni sömürge ülkelerde, birlik özel bir önem kazanmaktadır. Gençlik hareketinin ve onun eyleminin birliği elbette en sıhahlı şekilde onun örgütsel birliğini oluşturulmasıyla mümkün olacaktır. Kendi dar görüşleri ve grup çıkarları nedeniyle gençliğin birliğini yaratılmasına engel olmak isteyenlere karşı sonuna kadar mücadele edilmelidir. (İ.G.D., İYDGD, SGB gibi).

Biz ülkemizde gençlik örgütlenmesinin birliğini savunuyoruz ve bunun maddi temellerini şu alt başlıklarda inceliyoruz. Birincisi gençliğin tüm az gelişmiş ülkelerde çeşitli burjuva fraksiyonları arasında bir istismar aracı olarak kullanılması: Gençlik hareketleri işçi sınıfının yükselen ve güçlenen mücadelesinin içinde değerlendirilmesi gereken hareketlerdir. Özellikle ülkemizde gençlik hareketleri bu bütün içinde gelişirken burjuvazinin çeşitli fraksiyonları kendi iktidar mücadelesinde gençlik hareketlerini kullanmaya, onu işçi sınıfı hareketinin peşinden koparmaya çalışmaktadır. Gençliğin örgütlenmesinin dağınıklığı, çok başlılığı, gençliğin bu yanlış eğilime karşı duyarsız kılması. Gençliğin birliğini yani gençliğin tek vücut oluşu, işçi sınıfı ideolojisine daha bir sıkı sarılışı, gençliğin bu yanlış eğilimlerden kurtarabilirdir.

İkincisi, anti-faşist mücadelemizin daha sıhahlı ve tutarlı verilebilmesidir. Faşizme karşı mücadelede gençliğin en geniş anti-faşist birliğinden geçmektedir. Bu anlamda gençliğin anti-faşist bir program oluşturmasına ve onun tutarlı bir şekilde hayata uygulanmasına hiç verilmelidir.

SITE YURDU KAPATILAMAZ!

Oligarşinin en yıpranmış kanadı olan MC hükümetinin eğitim kurumlarını faşistleştirme programının çok önemli bir bölümü de yurtların devrimcilerin elinden alınıp faşistlere devredilmesi yoluyla gerçekleştirilmeye çalışılıyor.

Bunu sağlamak için de, önce devrimcilerin bulunduğu yurtlara faşistlikleri tescillenmiş yöneticiler atanmaktadır. Ve daha sonra çeşitli bahanelerle yurt kapatılmakta, yeniden kayıt açıldığında ise, yurda tekrar girebilmek için birinci şubeden temiz kağıdı istenmektedir. Gerekşesiz olarak da temiz kağıdı devrimcilere verilmemektedir.

Bu olayların en bariz örneği İstanbul'da, Atatürk Öğrenci Sitesi ve Vezneliler Site Öğrenci Yurdu'nda oynanmaktadır. Bu oyun önce Atatürk Öğrenci Sitesi'nde, MHP'li bir faşist müdür atanıp, devrimcilerin yurttan teker teker alınmasıyla başladı. Site yurdunda ise, kızların gellişmesine çevre nedeniyle

uygun olmamasına rağmen, kız yurdu yapılacak gerekşesiyle kapatılma isteğiyle başladı. Site Yurdu'nun kapatılma isteminin asıl nedeni, İstanbul Üniversitesi'ne hakim konumunda olan yurdun, faşistlere teslim edilerek, Üniversiteyi faşist bir çemberle çevirmektir. Halbuki Site Yurdu'nun tam karşısında bulunan ve

faşistlerin işgali altında olan Sivas Öğrenci Yurdu İstanbul Üniversitesi arazi içinde olmasına rağmen, gerek İstanbul Üniversitesi Yönetim Kurulu ve gerek Adli Makamlar tarafından boşaltılması doğrultusunda en ufak bir çaba verilmemiştir.

Oligarşinin bu oyunları karşısında devrimciler demokratik mevzileri terk etmeye doğrultusunda harekete geçtiler. Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'nun Bölge Yürütme Kurulu olan İYÖD, diğer gruplarla ortak bir toplantı yaparak, bir protesto yürüyüşü önerdi. Fakat toplantı sonucu, yurtla ilgili sloganlar ağırlıkta olmak üzere devrimci sloganların atılması konusunda oportünistlerle anlaşma olmağı olmadı. Bunun sonucu Halkın Sesi oportünistleri ayrı bir miting yapacaklarını söyleyerek toplantıdan ayrıldılar. Bunun yanında ise DGDF'nin mitingte katılma konusunda çağrıda bulunduğu bazı kuruluşlar (İGD, İstanbul

TOB-DER Şubesi) basında, mitingli destekleyeceklerini açıkladıkları halde mitingde katılmadılar.

Buna rağmen mitingde çok geniş bir kitle katıldı. Sarıcahan'dan başlayan yürüyüş korteji, Sultan Ahmet Meydanı'nda, DGDF'den ve DDKD'den birer devrimcinin konuşmasından sonra başarılı bir şekilde son buldu.

Diğer yandan, Site Yurdu'nun kapatılmasını protesto amacıyla günlerdir açlık grevinde bulunan devrimciler ise, yurdun kapanmayacağı doğrultusunda bir karar verilmeye kadar açlık grevine devam edeceklerini belirtmişlerdir. Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu da bütün olanaklarıyla site yurdundaki devrimcilerin yanında olduğunu ve aktif mücadele için gerekenin yapılacağını belirtmiştir.

OLIGARŞİNİN GÜCÜ SITE YURDU'NU KAPATMAYA YETMEYECEKTİR!

Artvin Ve Çevresinde Oligarşinin Saldırıları artıyor.

Artvin ve yöresinde halkın mücadelesi yükseldikçe, emekçi halk üzerindeki baskılarda iğrenç seviyelere varıyor. Sürdürülen baskı ve terör karşısında CHP'nin aldığı tavır, onun nasıl bir umut olduğunu da kanıtladı.

İlk olarak Vali İhsan Dede, CHP'ilerin de onayını alarak demokratik kitle örgütlerini kapatmaya işe başladı. Önce Ardanuç Halkevi hiç bir sebep gösterilmesiz bir ay süreyle kapatıldı. Arkasından, Artvin ve Hopa Halkevi gene hiç bir gerekçe gösterilmesiz, söresiz olarak kapatıldılar.

Oligarşinin kanlı elleri bu seferde liselere uzanmaya başladı. Ardanuç

Lisesi'nden 8 devrimci hiç bir olay gerekçe gösterilmesiz tutuklandılar. "Bu okul da ülkücü yok, eğitim yapılmaya da olmaz" diyerek sık sık kapatılan Artvin Öğretmen Lisesi, öğrenci völlerinin büyük protestolarına yol açtı.

Bütün baskı yöntemlerini uygulamasına rağmen, her seferinde, halkın tek bir vücut olarak, karşısına çıktığını gören oligarşinin kiralık, sadist, iğrenç uşakları, bu sefer de sorgusuz sualsiz devrimcileri karakola çekerek işkence etmeye başladılar. Bunun en açık kanıtı da: En son Ardanuç Jandarma Karakolu'nda, eşine ender rastlanan, sadistçe bir işkencenin sergilenmesidir. 20 Şubat günü, Orhan Uygur, Dursun Babacan, Yusuf Pehlivan, İhsan Bayrak, Zeki Cemal Keskin, Tahsin Altan, Gürbüz Top, isimli devrimciler Jandarma Karakolu'na dinamit attıkları gerekşesiyle Jandarma Karakolu'na götürüldüler. Artvin birinci şubeden gelen bir yetkili ve Jandarma Karakol Başçavuşu'nun başkanlığından oluşturulan, insanlıktan nasibini almamış işkenceciler kurulu önce kendilerine bir içki sofrası kurdular. Bir taraftan içki içiyorlar bir taraftan da sigaralarını devrimciler üzerinde söndürüyorlardı. İşkence daha sonra falaka, odun tekme tokat ile saatlerce sürdürüldü. Bu sapık insanları, bunlarda tatmin etmedi. Bu sefer de devrimcileri jilette işkence ettiler.

İşkence olayı kamuoyuna duyurulmasını önlemek için de, devrimcilerin mahkemece tutuklandılar. Olaylar bunlarla da bitmedi. Daha sonra, operatör Vasıl Ata isimli doktorun 7 gün rapor verdiği, vücutları jilet ve işkence yaralarından görünmeyen devrimcilere hükümet tabibi "vücutta her hangi bir şey yok" diye rapor verdi.

Biz biliyoruz ki; tüm bu baskılar, işkenceler, cinayetler, haklı kavgamızda bizi yıldırma içindir. Bu, onların son çarpışlarıdır. Ama halkımızın kaniyeti sürdürdüğüleri bu rahatet düzenleri kafalarına geçirilecektir.

FAŞİST KATİLLERDEN; İŞKENCECİLERDEN HESAP SORACAĞIZ
KAHROLSUN OLIGARŞİ VE KANLI İTLERİ

ARTVİNLİ DEVİRİMCİLER

DEVİRİMCİ YOL TAV BİLDİRGESİ

YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 242 ULUS

YAKINDA ÇIKIYOR

"HALKIN KURTULUŞ'ÇULARI" KİMLERDİR?...

Ve Devrimcilere Karşı Nasıl Savaşılır?...

Anlaşılabileceği üzere, Lenin'in "Halkın Dostları" Kimlerdir ve Sosyal Demokratlara Karşı Nasıl Savaşılır? adlı incelemesinden esinlenerek, böyle bir başlığı kullandık... Elbette böyle bir yazıda "Halkın Kurtuluşçuları"nın sınıfsal temellerini ve ideolojik temellerini enine, boyuna inceleme iddiasında bulunamayız. Ancak, simdilerde, sol içinde yer alan bu akımın yönelimi ve açık seçik meydana olan ikiyüzlüğü hakkında belirlemelerde bulunmamız kaçınılmaz oluyor. Dahası Türkiye solunda revizyonizmin ve oportünizmin etkinliği henüz kırılmadığı için bunların ideolojik ve siyasi teşhir kampanyası ağırlıkla gündemde olmalıdır...

Diyebiliriz ki, "Halkın Kurtuluşçuları" Türkiye solunda, en çok, ikiyüzlülükleri ve saldırganlıklarıyla karakterize edilen gruplardan birisidir. Ve hatta onun "ifradada" varan bu özelliği dolayısıyla, içinde yer aldığı saflaşmanın (ÇKP revizyonizmi) diğer gruplarından belli oranda da ayırdedilmelidir.

Örneğin Halkın Kurtuluşu Dergisinde bizleri "halkın saflarında" gördüklerini ısrarla belirtmelerinin tam tersi, pratikte, devrimcilerin üzerine kronikleşmiş bir lumpenlik anlayışıyla siddet yöntemlerinin kullandığı saldırıları süregelmektedir. (İşaret edilmesi gereken bir nokta da, aynı unsurların yalnız bize değil, kendi saflaşmaları içinde bulunan 'farklı' görüş sahiplerine karşı da zaman zaman aynı yöntemi kullanmalarıdır.) Kimi zaman sosyal-şövenliğe yaklaşan bütün tutarsızlıklarına rağmen, "küçük burjuva demokratlar" olarak, ülkemizdeki asil tehlike faşizm karşısında, vurtsever saflarda yer alabilen "Halkın Kurtuluşçuları" artık bu platformun dahi kurallarına uymamakta ve tehlikeli bir yoldan bizzat kendilerini tecrit etmektedirler. Kısacası "Halkın Kurtuluşçuları" sınıflar mevzilenmesinde, hızlı bir şekilde küçük burjuvazilikten lumpenliğe doğru bir gelişme içindedirler! (Bu durum ÇKP saflaşması içindeki diğer gruplara da değerlendirilmeli eğer "demokratlıklarından" vazgeçmek istemiyorlarsa, "Halkın Kurtuluşçuları"nın bu gelişmesini tasvip etmemelidirler.)

Gelelim "Halkın Kurtuluşçuları"nın ikiyüzlülüğüne: Dergilerinde, KSD'ci arkadaşlarla bizleri "tutarsızlığımıza" rağmen halkın saflarında gördüklerini yazmakta ve bizleri "uyarmakta"lar. (H.K. Sayı:44) "Mücadelede bir 'üçüncü yol' peşinde koşan, iki sandalye arasında oturmaya gayret eden 'orta yollar' olduğumuz (!) dillerinden düşmemektedir. Bizimle sürdürdükleri ideolojik (!) mücadele bu minvalde devam etmekte ve 'akımda "desteksiz" yalanlarla

da başvurulmaktadır. Bizleri "ikna" etmek için söylenediklerimiz bize mededilip, kendi bataklıklarına davetیه çıkarılmaktadır. Şöyle diyor-muşuz:

"Revizyonizmin iktidar olması burjuvazinin iktidar olması demektir" (!!!)

Bilindiği gibi Devrimci Gençlik Dergisinde revizyonizmden emperyalizme düz bir hat çekerek her ikisini özdeşleştirme gayretindeki "sosyal emperyalizm teorisyenlerini" teşhir eden, yazılar yayımlandı. Bu yazılarda, Halkın Kurtuluşunun bize atfettiği görüşün tam tersi açık seçik sunulmuştu: Revizyonizmin iktidar olmasıyla burjuvazinin iktidar olması aynı şey değildir, özdeşleştirilemez! (Devrimci Gençlik. Sayı: 3, 8, 9, 10)

Evet bu ve benzeri şarlatanlıklar, "Halkın Kurtuluşçuları"nın kullandığı ideolojik (!) mücadele yönteminin mihenk taşları. "Orta yolculuk" suçlamasıysa bu türden ciddiye alınmaması gereken bir iddia. Öte yandan, bizim kendi savunduğumuz dünya ve ülke tahlillerine tabi olma anlamında bir "Orta Yolculuğumuz" tutarlı bir yolumuz var: SBKP ve ÇKP revizyonist çizgilerin dışında olan bir yol bu, proletaryanın DEVİRİMCİ YOLU. Halbuki, "Halkın Kurtuluşçuları" kendi saflaşmaları içinde bile bir tutarlılığı sahip değiller! ÇKP revizyonizmin dünya tahlillerine kendi yurtsever tabanındaki tepkilerden kaygılanarak, tam olarak sahip çıkmamakta, "ortalama bir yol" aramaktalar. Aynı şekilde, ülke değerlendirmesinde, örneğin, faşizm meselesini anketlerin arkasına gizlenen özdeşleştirilerle geçiş-tirileme suretiyle "ortalama bir yol" aramaktalar. Gerçekten, Halkın Kurtuluşu Dergisi, ÇKP revizyonizminin "ortodoks" (yetenekli bir papagan anlamında) savunucusu Halkın Sesi karşısında bir şamar oğlanına dönmüş ve her seferinde Halkın Sesi ve Aydınlık'ın "ideolojik" tepitlerini kabullüğünce zorunda kalmıştır.

Ne var ki, yaşadığımız günlerde, "Halkın Kurtuluşçularının" karakteristiği, belirlediğimiz gibi onların ideolojik sefaletlerinden ziyade pratik rezaletleridir. İdeolojilerini pratiğe "yansıtmada" tehlikeli bir aracı, LUMPENLİĞİ kullanmalarıdır.

Onların lumpenliğini tüm devrimcilere ve halka sıkayet eden ve fiili tedbirler alan devrimcilerin bu konuda yayınladıkları bir bildiriye konuya daha açıklik getireceğinden aşağıda yayınlıyoruz. (Bu bildiri, "Halkın Kurtuluşçuları"nın artık geleneksellesen sorumsuzluğunu teşhir amacıyla, bir süre önce Ankara'da meydana gelen olaylar vesilesiyle kaleme alınmıştır)

BÜTÜN DEVİRİMCİLERİN DİKKATİNE!

Faşist saldırıların, faşist kompo ve cinayetlerin alabildiğine yoğunlaştığı bir dönemde bulunuyoruz. Zor günler yaşıyoruz. Faşist işkencelerin, faşist cinayetlerin ve her türlü kanaklık, sinsi ve kalıtsız oyunların devrimciler ve halkın üzerine yöneltildiği bu yaşadığımız günler, bütün halkımız sevenler, bütün anti-faşistler, bütün devrimciler için şerefli, yigir mücadele günleri olmalıdır. Anti-faşist mücadeleyi yükseltmek ve en önünde yer almak için korkusuzca, yığıtçe yürümeliz.

Böyle günler devrimciler için zorlu kavga günleri olmalıdır. Çok yönlü güçlükler devrimcileri beklemektedir. Birçok kalleşlikler, birçok provakasyonlar devrimcilerin bu yigir ve onurlu mücadelesinin yolu üzerinde tezgahlanmaktadır.

Genellikle mücadelenin yükseldiği dönemlerde ve hakim sınıfların güçlüklerinin arttığı dönemlerde, devrimcilerin mücadelesini engellemek; onu yoldandan ve hedeflerinden sapırmak amacıyla provakasyon tuzaklarının çoğaldığını gözlemekteyiz.

Bu tuzaklar, doğrudan hakır sınıflardan, dolaylı olarak da "sol"dan gelmektedir. Mücadelenin kızıştığı, zorlu devrimci görevlerin gelip çattığı, faşizme karşı mücadelenin, faşizme karşı pratik tavır alışı devrimciliğin yegane mihenk taşı haline geldiği günlerde sağ'dan ve "sol"dar devrimcilerin üzerine pek çok provakasyon saldırıları olmaktadır. Bu kalles saldırılar, devrimci mücadeleye engel olucu, devrimci mücadelenin etkisini azaltıcı önemli tahribatlara yol açıyor.

Hele işçi sınıfının bağimsız siyasi hareketinin örgütsüz olduğu bir ortamda; sol içindeki ideolojik kargaşalığın ve çok bölünmüşlüğün devam ettiği bir ortamda, bu provakasyonların tahribatı daha da fazla olmaktadır.

Mücadelenin nispeten düşük ve nispeten kolay bir seviyesinde pek çok tabansız, kararsız küçük burjuva unsurlar, küçük burjuvaca merakları ve macera tutkularının itisiyle devrimci safları doldururlar. Bunlar, bütün burjuva pistliklerini bu saflara taşırlar. Ama mücadelenin yükseldiği, baskıların arttığı faşist saldırıların yoğunlaştığı dönemlerde, böyle tabansızlar, korkuya kapılırlar, telaşa düşerler. Bir kısmı mücadeleden yavaş yavaş çekilir, giderler. Diğer bir kısmı da, hakim sınıfların gözüne girebilmek, "günahlarını" affettirebilmek için silahlarını devrimcilerin üzerine çevirirler. Ellerinde ne varsa silah olarak iftira, yalan, çamur, karalamak devrimci harekete ve devrimcilere karşı kullanmaya başlarlar. Hatta bazıları imkanı ve ortamları bulurlarsa devrimcilere kurşun sıkarlar.

Bu tür korkak ve aşağılık insanlar devrimcilerin nasibini alamamış, ama zevahiri kırtarmak peşinde koşan; "cesur" (!) ve "kahraman" görünmek gibi bir histeriyeye yakalansın ama gerçekte bir taşın kadar korkak olan bu hastahlık yaratıklar, komplekslerini tatmin etmek uğruna en aşağılık işlere girişmektedirler.

Özellikle belirtelim ki, böyle bir takım kişiler bugün devrimci maskesiyle dolayabilmekte, sol içindeki ideolojik ayrılıklardan da yararlanarak kendilerine sığınarak bulabilmektedirler.

Bizler uzun zamandan beri sol içindeki ideolojik ayrılıkları, ideolojik mücadele yöntemleriyle çözümlenmesi gerektiğini; soldaki ideolojik mücadeleye zor metotların sokulmaması gerektiğini söyler dururuz; tekrar tekrar her vesilede bunu hatırlatmışızdır. Kendi düşüncelerine güvenenler (tabii düşüncesi olanlar için) onları, tartışma ve ikna yöntemleriyle yayaabilirler. Devrimciler bu işi böyle yaparlar. Zorbalık metodlarından ancak düşüncelerine güvenemeyen, kendisinden ve doğruluğundan emin olmayanlar medet umabilir. Ne var ki, bu yanlış savunular, istedikleri kadar zorba olsunlar, zorbalıkları onların yanlışını ortadan kaldırmaz. Ayrica tekrar tekrar söylenmiştir ki devrimciler zorbalığa boyun eğmezler. Zorbalık karşısında susmazlar. Hiç kimse yanlış düşüncelerin kaba kuvvet yoluyla devrimcilere kabul ettirebileceği, devrimciler üzerinde tahakküm kurabileceği hayaline kapılmamalıdır. Bu hayal gerçekleşme şansına sahip olsaydı, devrimler imkansız olurdu.

"Halkın Kurtuluşu" gazetesi etrafında kümeleşmiş olan bir grup, bu gerçeği ülkemizde hiç anlamayan gururların bir örneğidir. Gurur olarak ortaya çıkışlarından bu yana gelişmeleri gözlediklerinde, bunu çok açık bir biçimde izleyebilmektedir.

İdeolojik olarak devamlı bir zıkkın içinde olan "Halkın Kurtuluşu" sık sık görüş değiştirebilir bugüne kadar geldi. İdeolojik ve siyasi bir doğrultuları olduğunu tesbit etmek, adeta imkansız hale gelen, neyi savunduğunu, kime karşı, kiminle beraber olduğunu bilemeyen, fakat ildele bir siyasi grup olacakız ızdırırlar içinde olmadık tavırlar takınan bu insanlar, Türkiye solu içinde dikkatle gözlenmesi gereken çok çok hastahlık davranışları ile karakterize edilebilir.

İdeolojik koflukları onları oportünist bir siyasete sevk ederken; tekkelerini ayakta tutabilmekle telaş; da sempatanlarını tekkenin çevresinde tutmak amacına yönelik sorumsuzca tavırlara imtedir.

Görüşlerine karşı yöneltilen eleştirilere cevap veremeyen (görüşleri de çok su değişimlerde ya) bu eleştirilerden korkulmak için çeşitli tehditler savuran kavga çıkartan, oportünist yüzlerinin açığa çıkmasında ve görüşlerinin yanlışlığını sorgulamasından korkan, H.K.'cular çevrelerindeki insanları diğer gruplarla kavgaaya sokup, onlardan uzaklaştırmayı, düşmanca tavırlarla şarlandırmayı kendilerine yol olarak seçmiş bulunuyorlar.

Bu yolla belki tekkelerini devam ettirirler ancak bu yol devrimcilerin yolu olamaz. Bu yol, devrimci bir hareketin ısrarla kaçınması gereken bir davranıştır, halka karşı ve devrimci karşı birazlık olsun sorumluluk duyan hiç kimsenin gidemeyeceği bir yoldur. Halka ve devrimci karşı sorumluluğu olmayan tekkelerinde saltanat sürmekten başka bir kaygusu olmayan insanlara sözümlüzdür...

Son günlerde "Halkın Kurtuluşu"nın bu hastahlık tavırları hat safhaya yaklaşmış bulunmaktadır. İdeolojik ve siyasi koflukları açığa çıktıkça saldırırganlaşıyorlar. İstanbul'da İYOD'un Taksim Mitingi'ne silahlı saldırılarıyla doruk noktasına çıkan bu tavırları bir "hata", bir tesadüf değildir. Bu tavırların devam ettiriyorlar. Hem sinsi ve planlı bir şekilde, böyle davranmaktalar. Fırsat kollamaktalar, plan yapmaktalar, böyle saldırmaktalar devrimcilerin üzerine. Faşistlerin, polisten saldırılarının artışı, devrimcilerin sokaklarda, lokalalarda kurşunlanıp, öldürülüyor, devrimcilerin başını zorda olduğu günleri, dönemleri hesap edip, tesbit edip böyle saldırmaktalar. Saldırıcaıkları alanlarda bütün güçlerini toplayarak saldırıyorlar.

"Halkın Kurtuluşçuları" bu olaylarda bu güne kadar yaptığımız gözlemlere göre genellikle Lûmpen diyebileceğimiz, devrimciliğe ilgisiz, bir takım komplekslerini tatmin etme olan, kabadayı görünme histerisine yakalansın insanlar kullanılmaktadır. Bu insanların bir çoğu bugüne kadar bir çok provakasyon girişiminde bulunmuş, Ankara'daki devrimciler tarafından şüphe ile bakılmış kişilerdir. Bunlar her gittikleri yerde olmaz hadise çıkartan, ortalığı karıştırın, silah çekip sağa sola ateş eden, tehlikeli (eğer kirahlık ajan değillerse) manyak, hastahlık kişilerdir, Ve böyle kişilerin polis tarafından bilinsizce de olsa kullanılacağı açıktır.

"Halkın Kurtuluşu"na diyebileceğimiz şudur: Eger tekkelerinizde saltanat sürmeyi, devrimcilerin kanları sayesinde mümkün görüyorsanız, saltanatınız başınıza geçirilecektir. Bugün polise ortak olma bile paralel saldırılarınız devrimcilerin mutlaka göğüsleyeceklerdir. Bu saldırılar karşısında devrimciler kendilerini koruyacaklardır. Sizlerin iğrenç, halk düşmanı yüzlerinizi mutlaka teşhir edeceklerdir. Bundan böyle provakasyonlarınız karşı daha uyanık daha tedbirli davranacaklardır.

Yok eger, Halka ve Devrimci karşı bir nezbe sorumluluğunuz varsa; o zaman bugüne kadar devam eden hatalı ve sorumsuz davranışlarınızın terketmelisiniz. Lûmpen ve hastahlık "devrimci" maskesi tahmiş kişiler devrimcilere karşı kurumamasınız. Onları saflarınızdan atmalısınız. Çünkü onların giriştiği provakasyonlar, devrimci mücadeleye büyük zararlar vermektedir. Ve bu tür insanların karşı tedbir almaz, yakanızı onlardan kırtarmasınız, sorumlusu şif olacaktır. Devrimciler kendilerine her fırsatta silah çeken, her fırsatta kurşunluksan insanlar aralarında barındırmazlar, onlara mutlaka gereken dersi vermediler de vereceklerdir.

Diğer taraftan "Halkın Kurtuluşu" dışındaki siyasi yığınların bu provakasyonlar karşısında açık tavır almaları gerekiyor. Çünkü bu provakasyonlar sadece Devrimci Gençliği hedef almazdı gibi su veya bu sebeple eger yeterince teşhir etmez, zerlerini gitmezseniz, provakatörleri cesaretlendirmiş olan yeni yeni provakasyonlarına çanak tutmuş olursunuz. Devrimciler karşısında hiç kimse bu sahte kabadayıları korumaya kalkmamalıdır. Devrimcilerle beraber onların üzerine yürümelidir.

Bu zor günlerde faşizme karşı mücadele etmeye yürekli yetmeyen sahte kahramanların, devrimcilere siktıkları kurşunların hesabı mutlaka sorulacaktır. Onlar, faşistlerin polislerin ve hakim sınıfların gözüne girmek, "günahlarını" affettirmek için giriştikleri her harekette halkımızın gözünden biraz daha düşeceklerdir. Halkımızın ve devrimcilerin faşizme karşı mücadele azmi biraz daha artacaktır.

Divriği Lisesinde Opörtünist Tavrılar

Divriği 1965'ter bu yana özelelikle Dev-Genç'in çalışmalarının devrimci mücadeleye kazandırdığı yerlerden birisi. Çoğunluğunu emekçi kitlelerin oluşturduğu geniş bir anti-faşist taban var. Bu arada, albette, oportünistler ve sözde devrimciler için devrimcilik yapmanın kolay olduğu bir yer. Fakat bu sözde devrimciler yaptıkları pratiklerle (!) kitlelerin önünde kendi siyasetlerini sık sık teşhir etmekte ve niteliklerini açıkça göstermektedirler.

"Kafa-kola" adıkları sempatanın, iyiniyetli öğrenci gençliğinde dışında emekçi, işçi ve köylülerden fazla yüz bulamadıkları bir gerçek. Fakat bu çok başarılı oldukları "kafa kol" yöntemi arak öğrenci gençlik için de geçerliliğini yitirmeye başladı. Opörtünistlerin koydukları yanlış tavrıları gören anti faşist öğrenci gençlik özellikle "Halkın Sesi" oportünistlerine karşı tavrı almaya başlamışlardır. Bu durumu kaldıramayan oportünistler işi kaba kuvvete vardırarak küstahlaşmakta ve gerçek yüzlerini işe açığa çıkarmaktadırlar. Bu yüzlerini son kez Divriği Lisesinde konan boykot, emekçilerin ve liseli gençliğin önünde sergilediler.

Divriği Lisesi'nde "Oligarşi için değil, Halk için eğitim" şiarı doğrultusunda düşünce ve okuma özgürlüğünü sağlamak, bazı hakları almak için bir günlük ortak boykot kararı alındı. 16.1.1977 Pazartesi günü 400-500 kadar lise öğrencisi ve velilerin desteklediği boykot kondu. Bu boykotta "HS" oportünist-

leri anti-faşist sloganlar yerine boykotu desteklemeye gelen geniş yığınların önünde Devrimci Gençliğe, onun çizgisine karşı sloganlar atıldılar. Devrimci Gençler ise kendi siyasetleri doğrultusunda ve boykotun amacını içeren sloganlar atıldılar. Atılan "Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluş Kadar Savaş" sloganı, (lafa gelince bu üç yigitten söz etme hakkını kendilerinde buldukları halde) kitleler ve kendi sempatanları önünde atılınca onları kızdırdı ve Devrimci Gençlerin üstüne yürüdüler. Fakat bu küstahlıklarının cevabını orada bulunan öğrenci gençlikten aldılar.

Divriği halkı tarafından geniş destek bulan boykot, bir yere kadar amacına ulaştı, okul idaresi isteklerini bir kısmını kabul etmek zorunda kaldı. Dağıldıktan önce Bağımsızlık andı içilirken oportünistler Devrimci Gençler'e arzu edecekleri şekilde and içeceklerini belirttiler. Bu andın Devrimci bir and olmadığını belirterek dağılma kararı alan Devrimci Gençlere karşı beklenen tavrılarını koydular ve dağılmak isteyen kişilere saldırdılar. Ama yine bunun cevabını sadece Devrimci Gençlikten değil kitleden de aldılar.

Lisede konulan boykot, ne oligarşinin zulmünün, ne de oportünist tavrı ve saldırların; Öğrenci Devrimci Gençliğin ve işçi sınıfının "Kurtuluş Kadar Savaş" mücadelesini Divriği'de engelleyemeyeceğini karşı devrimci ve sözde-devrimciler gösterdi.

Gazi Lisesinde Mücadele

Son günlerde yüksek öğrenim ve ortaöğrenim gençliği arasında oligarşinin saldırları gittikçe yoğunlaşmaktadır. Eğitim kurumlarının faşistleştirilmesi politikasına paralel olarak okullarda sürdürülen faşist baskı ve terör alabildiğine artmaktadır. Bu arada ortaöğrenim de, gerek faşist içerikli ders kitapları, gerekse okul idaresi-polis işbirliği ile okullar birer faşist yuvası haline getirilmek isteniyor.

Buna karşın ortaöğrenim gençliği, tüm bu baskı ve teröre rağmen "Demokratik Ortaöğrenim" kavgasında aktif bir şekilde yerlerini alarak vargüçleriyle, kararlı bir şekilde mücadelelerini sürdürüyorlar. Bunun bir örneği de Ankara Gazi Çiftliği Lisesinde ortaöğrenim gençliğinin, okul idaresinin öğrenciler üzerinde uyguladığı faşist baskılara karşı direnişidir... Evet artık ortaöğrenim gençliğinin işi, olanca gücüyle faşistlerin süratlarına karşıdır. Onları öfkütüyor. Gazi Lisesi öğrencileri tek bir ytrek, tek bir yumruk gibi, okul idaresinin faşist baskılarına karşı direniyorlar. Ama okul idaresi, öğrencilerin kararlı mücadelesine karşısında ne yapacağını şaşırıyor. Okuldaki mücadele, devrimci öğrencilerin okuldan uzaklaştırarak durdurulabileceğini zann ediyor ve bu anlayışla devrimci öğrencileri "atılma istemile" disiplineriyor. Ama hayır! Mücadelede kararlı olan ilericiler, yurtsaver, devrimci öğrenciler okul idaresinin bu kararını protesto etmek amacıyla forum düzenliyorlar. Okuldaki tüm öğrencilerin katıldığı forum, polis saldırlısıyla engellenmek isteniyor. Ama engellenemiyor ve forum sürdürülüyor. Okul idaresinin faşist yüzü sergileniyor, faşizm

lanetleniyor, daha sonra da devrim andı içilerken tüm öğrenciler trafiği kesip, halkın da büyük desteği ile "Gerici Eğitime Son!", "Kahrolsun Faşizm", "Katil Oligarşi", "Tek Yol Devrim", "Bağımsız Türkiye" sloganları atarak yürüyüşe geçiyorlar. Yürüyüş bittikten sonra tüm öğrenciler disiplinli bir şekilde dağılıyorlar.

Bütün faşist baskılara rağmen Gazi Çiftliği Lisesi ilericiler, yurtsaver, demokrat, devrimci öğrencilerinin kararlı mücadelesi durdurulamayacaktır.

Gaziantep'de Faşist Terör

Gaziantep'te faşist saldırları planlı bir şekilde yoksul halkın üzerinde yoğunlaşmaktadır. Bunun en son örneği 7 Ocak Perşembe günü okuldan çıkıp evlerine gitmekte olan Atatürk Lisesi Ortaokul öğrencilerine faşist beslemeler tarafından ateş açılmasıdır. Bu yayılım ateşi sonucu işinden çıkan doküman işçisi Yaşar Çatalbaş ile ortaokul öğrencilerinden Rifat Çiçek ve Mahmut Tiryaki vurulmuşlardır. İşçi Yaşar Çatalbaş, hastahane de yetkililerin ilgisizliği yüzünden kan kaybından ölmüştür.

Ertesi sabah işçi Yaşar Çatalbaş'ın cenazesi arak tören yapmak için hastahane önünde toplanan kalabalık kitlenin üzerine polis tarafından makinalı tüfeklerle ateş açılmıştır. Bu ateş sırasında İbrahim Alkan kasığından vurularak yaralanmıştır. Halk tüm engellemelere rağmen hastahaneye girdiğinde Yaşar Çatalbaş'ın cenazesinin geçeyarısı polis tarafından köyüne götürüldüğü öğrenilmiştir. Polis halkı dağıtırken yoksul kadınları ve genç kızları saçlarından sürükleyerek karakola götürmüştür. Aynı anda şehrin dört bir yanı polis ve jandarma birlikleri ile abluka altına alınmış ve şehride adeta bir sıkıyönetim havası estirilmiştir. Bütün

okullara ve halkın yoğun bulunduğu yerlere polis baskınları düzenlenmiş, bunun sonucu yüzlerce yurtsaver gözaltına alınmıştır.

Aynı olayda yaralanan öğrenci Rifat Çiçek ise, hastahenede beyin cerrahi bulunmadığından koma halinde Adana Tıp Fakültesi'ne, ailesi ve devrimciler tarafından kaldırılmış ama aldığı yaraların beviden ve ağır oluşu nedeniyle Kurtarılamıyarak 15.1.1977 günü Adana'da ölmüştür. Öğrencinin cenazesi ailesine dahi verilmeyerek polis tarafından gömülmüştür.

Tüm bu vahşet, bu terör, bu katliamlar Gaziantep halkının mücadelesini durduramayacaktır.

Akseki Kız Meslek Lisesi

Akseki Kız Meslek Lisesi'nde bizzat Kaymakam yasaları çiğneyerek öğrencileri baskı altına almak için elinden geleni yapıyor. Olay, Akseki Kız Meslek Lisesi'nde Milli Eğitim Bakanlığının tarafından atanmış iki tane İngilizce öğretmeni varken, onlar Şahinler Lisesi'nde ders okuyup 'Amerikan İngilizcesi' bilen Sayın Kaymakam'ın Kız Meslek Lisesi'ne anlaşılmalı vekil öğretmen olarak İngilizce derslerine girmesiyi başlamıştır. Öğrenciler dersten birşey anlamadıklarını ileri sürerek boykota başladılar. Bunun üzerine öğrencilerin sorunlarıyla ilgilenmesi gereken müdire ise, öğrencilerden esyalarını toplayarak okulu terk etmelerini istemiştir. Dağacı bir eğitim sistemi kabul eden idare ve kaymakam bağlaşıklığı kurulmuş, bununla da yetinilmeyip, çarşıya çıkan öğrenciler jandarmaya tarafından takip ettirilerek faşist üçgeni tamamlanmıştır. Bütün bu olaylar Akseki halkının gözleri önünde oynanmıştır. Onlara sesiz kalmayacağı sanıyorlarsa yanlışlıyorlar. Faşistler gereken cevabı alacaklardır.

Seydişehir'de Faşist Oyunlar

Ülkemizin her tarafında oynanan faşist oyunların biri de Seydişehir'de tezahür etmektedir. Seydişehir Altınyumun Tesislerinde 8 bin işçinin isten atılması ve yerine Ülkü Ocaklı faşistlerin alınması bu oyunların başlangıcı oldu. İşçilerin sendika seçme hakkı yoktur. İşyerinde bir sendika vardır. Bu sendikadan işveren ile işbirliği sonucu geçen yıl binlerce işçi işten atılmıştır.

Bu yıl ise AP Seydişehir İlçe Başkanları Fevzi Atalay'ın mobilya dükkanı işçi bulma kurumu olmuştur. İşçi girmek isteyenler Fevzi Atalay'a ya para verirler ya da AP'li olduklarına dair bir belge şart koşuyor. Böylece yüzlerce işçi işyerinden alındı. Bunun yanında Seydişehir ilçesinin uyanmasını engellemek amacıyla her gün birkaç devrimci işçi dövülmekte, işten atılmaktadır.

Okula polis çağırarak 7 devrimci öğrenciyi haksız yere okul idaresinden ağır bir şekilde dövmüşler daha sonra karakola götürerek ertesi gün saat 11'e kadar nezarete tutmuşlardır.

Öğrencilerin devrimci birliğinden korkan okul idaresi okula sıkı tedbirler almış, okula polis karakolu haline getirmiştir.

Ama sunu iyi bilirler ki: Seydişehir devrimci öğrencilerinin demokratik lise kavgası ne bir avuç ağzı salıyalsı faşist zorba tarafından, ne de okul idaresinin faşist uygulamaları ile durdurulamayacaktır.

Esenevler Lisesi

Oligarşinin eğitim kurumları üzerinde sürdürdüğü terör bütün ağıznlığıyla devam ediyor. Bunlardan biri de Ankara'nın Hasköy semti ve bu semtteki Esenevler Lisesi'nde oynanan oyunlardır. Faşizmin resmi görevlilerinin yardımcıları ilköç okullarına kadar, okul idaresinde gerekli kolaylığı göstermesi sonucu tam bir cinayet sebekesi gibi çalışmaktadır. Gençler de Kurtuluş Lisesi önünde katledilen orta okul öğrencisi de bu çalışmanın ürünüdür. Diğer yandan faşistler okula çocuklarını almaya gelen analar ve babalara da saldırmaktadırlar. Nitekim, 25.1.1977 günü okula çocuğunu almaya gelen Satı Soykök'e faşistler saldırmış, faşizmin resmi kuvvetleri de buna seyirci kalmışlardır.

GÖL-DER Kapatıldı

Kars'a bağlı Göle kazasındaki Göle Kültür ve Dayanışma Derneği gerekçe gösterilmeksizin kapatıldı. Faşizmin ağız saldırlarına karşı halkımızın yanında saf tutan GÖL-DER, sudan bahanelerle uydurularak 7.1.1977 günü Vali Ahmet Başsoy'un özel polis ekipleri tarafından arandı. Ama suç unsuru hiç bir şey bulunmadı, buna rağmen iki gün sonra hiçbir gerekçe gösterilmeksizin dernek kapatıldı. Vali Ahmet Başsoy, derneği kapatma devrimci mücadeleyi durduracağı sanıyor, ama yanlış. Göle Halkınunuzlaşma karşı mücadelesi durdurulamaz yacaktır.

Doğanşehir Lisesinde Faşist Saldırıları ve Opörtünistlerin Karalamaları

9 Aralık'ta Doğanşehir Lisesi'nde meydana gelen olaylar oportünistlerin yüzünü ortaya çıkardı. Hem de tüm acıklığı ile!

Ders yılının başlamasıyla birlikte Doğanşehir Lisesi'nde okuldaki devrimci öğrenciler sindirmek ve demokratik lise kavgasını engellemek amacıyla yönelik faşist baskı ve terör alabildiğince arttırdı. Öyleki, okul idaresinden, hademesine kadar faşist kadrolardan oluşturulan Lise'de ilericiler, yurtsaver, devrimci öğrenciler çeşitli gerekçelerle okul idaresine çağırılı dövlüyor, bununla da kalmıyor "beni tehdit etti", "kişiliğime hakarete etti" teraneleriyle karakola götürülürler polislere teslim ediliyor. Devrimci öğretmenler sorgusuz sualsiz sürgün ediliyor, yeni tayin edilen devrimci öğretmenler ise onbeş gün içinde geri gönderiliyor.

İşte böyle bir yapıya sahip olan Doğanşehir Lisesi'nin ilericiler, yurtsaver, devrimci öğrencileri mücadelesini kararlı bir şekilde sürdürerek okulda etkinliklerini

korumaktadırlar. Buna karşılık okuldaki bir avuç oportünist devrimci öğrencilerin mücadelesine arabe üzerine darbe indirmekte birbirleriyle yarışarak faşistlere karşı yığıtçe mücadele eden devrimcilere utanmazca suçlamalar yağdırmaktadırlar. O ekonomizm kokan gazetecilerinde, o dar kafalarının bastığına devrimcilere küfür yağdırmaktadırlar. "9 Aralık günü revizyonistler ile sınıflardaki faşistler arasında kavga çıkıyor Kavgaдан sonra okulu terk ediyorlar (!). Oylarlardan haberi olmayan, okulda bulunan devrimci öğrencilere okulun faşist yöneticileri ve faşist beslemelerle ortaklaşa saldırdılar. (Halkın Kurtuluşu, s.34) " İşte bu bayların Doğanşehir Lisesi'ndeki olayların çıkış nedeni olarak gösterdikleri. Demek, olaylar revizyonistlerin (!) kendi sınıflardaki faşistlerle kavgayı tutuşmaları ile başladı. Demek, olayı çıkaran devrimciler (!) okulu terk ediyor. Demek olaylardan haberi olmayan (!) bu baylar okulda kalarak dövlüyor. Yanlıyorsunuz oportünist baylar. Faşistlere karşı yığıtçe dövuşen, hem de zincirli, sopalı, muştalı ağızın köpekleri karşı yumruklarıyla dövuşen devrimciler, oylarlardan haberi olmayan sizleri (hiç olmazsa gürlütüden uyanabilseydiniz!) uyuracak değillerdi. Okulu terketti dediginiz devrimciler, aksine terketmediler, okulun etrafını sarıp içerde kalan diğer öğrencilerin dışarı çıkmasını için tedbir aldılar. Diğer yandan Lise'nin önünde, toplanan Doğanşehir halkı, "Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun Faşistler" sloganlarıyla okuldaki devrimci öğrencileri desteklediler. Hal böyle iken, oportünist baylar, devrimcilerin okulu terkettilerini söyleyecek kadar gerçekleri tahmin ediyorlar. Hem de utanmazca!

Doğanşehir Lise'si devrimci öğrencilerinin faşizme karşı tek bir ytrek, tek bir yumruk halinde ve kararlı bir şekilde sürdürdükleri mücadele, oligarşinin ve onun soldaki uzantılarının tüm engellemelerine rağmen DURDURULAMAYACAKTIR!

Seydişehir Lisesi

Okulun açılmasıyla birlikte Seydişehir Lisesinin faşistler tarafından işgal edilmesiyyle gelişen olaylar kaymakamın okulun devrimci öğretmenlerine yönelttiği uygulamalarla sürülmektedir. Bunun en son örneği Lisenin 4 devrimci öğretmeninin kaymakamın gazabına uğrayarak sürülmesi olarak görülebilir.

Yine okulun açılmasıyla birlikte faşist saldırganlar sürekli olarak dışarıdan gelecek okula devrimci öğrenci ve öğretmenlere saldırmaktadırlar. Ama her zaman birlik ve beraberlik örneğini, birlikte hareket etmenin en güzel örneklerini gösteren ilericiler yurtsaver devrimci öğrenciler bu saldırlara karşı yığıtçe göğüs gerekerek, okulun faşistlerin eline geçmemesini sağlamışlardır.

Son olarak Lise'nin matematik öğretmenlerinden Selahattin Balcı faşist saldırganların saldırısına uğrayarak bıçakla yaralanmıştır. Bu durumu protesto etmek için, okul öğrencileri sessiz yürüyüş yapmışlar, yolda polis tarafından dağıtılmışlardır. Bunun arkasından okul idaresi yürüyüşe katılan öğrencilere knama cezası vermiştir. Okul idaresi bununla da kalmayarak polise işbirliği yaparak, devrimci öğrencileri sindirmek için 27 Ocak günü

Nazım Hikmet Böyle Anılamaz!

BASINA ACIKLAMA

Geçtiğimiz günlerde düzenlenmiş olan toplantı ve gecelerde ülkemizin yüzü aklı. Büyük sosyalist şair NAZİM HİKMET 75. doğum yıldönümünde anılmış bulunuyor.

NAZİM HİKMET, ülkemizde sosyalist gerçekçi bir öz taşıyan sanat anlayışının şairi olduğuna inanılmadığı değilse bile, ilk üstün örneklerini veren ayrıca sosyalist gerçekçi sanatın ülkemizde sistemleştirilmesini ve geniş kitlelere yayılmasını sağlayan bir sanatçıdır.

NAZİM HİKMET, ayrıca sadece sanat alanında değil, hayatın her alanında işçi sınıfının saflarında gücünün yettiğince savaşmış ve defalarca egemen sınıfların baskı ve zulmüne uğramış ve en sonunda çok sevdiği yurdunu terk etmek zorunda bırakılmış büyük bir devrimcidir.

Sadece şiiri ve sanatı değil, adı daha yıllarca yasaklanmış büyük şair ve devrimci NAZİM HİKMET için yurdumuzda ilk olarak bu çapta anma girişimlerinin yapılmasını amaç açısından olumlu bulmaktayız. Ayrıca bundan sonra yapılacak duyurulan diğer girişimleri de tüm gücümüzle destekliyoruz.

Ayrıca, ülkemizin sanatını tüm dünya ülkelerine duyuran, halkımızın yüzü aklı bu değerli sanatçı için yapılan toplantıları yasaklamak ve engellemecabalarının şiddetle protesto ederiz.

Bununla birlikte, NAZİM HİKMET'i anma girişimlerine öncülük ettiği için kutladığımız Türkiye Yazarlar Sendikası'nın yönetimindeki bazı kişilerin tutumlarını da kınamakta olduğumuzu duyuruyor. Bu kişiler, halkımızın yüzü aklı bu büyük ozan anma girişimlerinde sadece belli bir çizideki kuruluşlarla işbirliği yapmışlardır. Bunlar arasında, "Türkiye'deki devrimci gençliği ne sayısız olarak, ne de nitelik olarak hiç bir zaman temsil etmeyen İGD (İleri Gençler Derneği) gibi bir kuruluş da yer almıştır. Nitekim, Spor ve Sergi Sarayında yapılan ve TYS tarafından düzenlenen gece adeta İGD geçesi gibi geçmiştir. TYS içinde İGD çizgisinde düşünen yazar sayısı üçü beşi geçmediği halde, sendika yönetiminin etkin olan bir kaç kişi kapalı kapılar ardında aldıkları kararlarla sendikaya sık sık bu

paralele düşüren ve tüm ilerici, devrimci yazarların örgütü olan Türkiye Yazarlar Sendikası'nın örgütsel bağımsızlığını göğsüyle taşıyan devrimci bulunduklarıdır.

Bugün ülkemiz devrimci hareketinde amaçlarından sapıtırcı bir etkinlik kurmaya çalışan ve TYS yönetimindeki bir kaç kişinin bilerek ya da bilmeyerek alet oldukları bu çizginin büyük sosyalist şair NAZİM HİKMET'e yaklaşım biçimleri de ibret vericidir. Bunlar, eserlerinde yüreği daima dünya proletaryasının ve ezilen halklarının haklı savaşlarından yana atmış ve gerçek anlamda sosyalist bir şairi "barışçı ve insancıl" bir burjuva demokrat şair gibi anmaya yeltenmiş ve onu kendi sarmalına göre çarpıtmaya çalışmışlardır.

Bizler, NAZİM HİKMET gibi büyük bir devrimci şairi, belli bir sarmalın temsilcilerine bırakılmak konusunda kararlı olduğumuzu, bu vesileyle "revizyonist kampta yer aldığı" savıyla bu büyük şairi gözardı etmeye yeltenenleri de şiddetle eleştirdiğimizi duyuruyor. NAZİM HİKMET'in son dönemindeki kimi eserlerinde yanlış bulduğumuz bazı eğilimler yer almış olmakla birlikte, bütün olarak bakıldığında onun eserlerinde işçi sınıfının ve halkımızın devrimci soluğu çok daha ağır basar. Bu nedenle NAZİM HİKMET'i adına layık bir şekilde anmak, yaşatmak tüm devrimcilerin boyun borcudur.

Yukarıda açıkladığımız olaylar nedeniyle TYS'nin tüm üyelerini ve yönetimini uyarmayı bir görev biliyoruz. Tüm ilerici, devrimci yazarların örgütü olan böyle bir sendikayı gereksiz bir takım politik tartışmaların içine çekmenin yanlış olduğunu inanıyoruz.

Ayrıca, ülkemizdeki devrimci gençliğin federasyonlaşmış tek kitle örgütü olan GDGF'ye bağlı İstanbul Yüksek Öğrenim Derneği (İYÖD) 'ün çeşitli alanlarda çalışmalar yapan Kültür ve Sanat Kolları olarak, bu gibi konularda her türlü yardımlaşma ve işbirliğine hazır olduğumuzu duyuruyoruz.

Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu Üyesi İstanbul Yüksek Öğrenim Derneği (İYÖD) Kültür ve Sanat Kolları.

Cezaevinde Mücadele

Emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele, oligarşinin zindanlarında da sürüyor.

Biz oligarşinin baskı, zulüm ve talanının bir parçası olan eğitimin faşistleştirilmesine karşı mücadelede oligarşinin zindanlarına düştük. Kurtuluşumuzun halkımızın kurtuluşuna bağlı olduğunu unutmadan Emperyalizme ve faşizme karşı mücadele ediyoruz, edeceğiz!

Burası BUCA CEZAEVİ. Bir süre önce "Sırinyer İslahavinden" isyan ettikleri gerekçesiyle altı tane devrimci çocuk mahkumu Buca Cezaevine getirildi. Çocukları memli, soğuk hücrelere atılar, sürekli bir şekilde dövüldür. Küfür ettiler... Biz diğer siyasi tutuklular ve çocuk mahkumlarla birlikte "AÇLIK GREVİ"ni gerçekleştirdik. Açlık Grevine gidenler yememelerin kötü kılması, ziyaretlerde soyadı mecburiyetinin kaldırılması, içeriye kitapların alınması, altı çocuk mahkumun hücreden çıkarılması vb. sorunlarımızı dile getirdik. Açlık grevimiz başarıyla sonuçlandı. Grevin ikinci gününde çocuk mahkumlar hücreden çıkarıldılar, diğer sorunlarımız için kesin teminat alındı.

Bu arada en çok dikkati çeken olay ise tüm mahkumların devrimcilere duyduğu sempati karşısında, yöneticilerin duyduğu telaş.

Buca Cezaevine olanlar bu kadarla kalmadı. Cezaevinde "eski bölüm" diye adlandırılan bölüme, faşistlere, tabanda sürdüklere daha doğrusu sürdürmeye çalıştıkları "faşist demagog" mukabilinde ilerici, yurtsever, devrimci mahkumlar tarafından gereken ders verilmektedir. Bir kaç gün önce "eski bölüm"deki mahkumlara anlattıkları dilden derslerini vermişler, devrimci işçi Hüseyin Güzel'in katili Sedar Taran hastahanelik olmuştur. Faşistler eski bölümde tamamen tecrit olmuş durumdadırlar.

Biz devrimciler kararlı mücadelemiz sonucu bir çok başarılar elde etmekteyiz ve edeceğiz. Ve biliyoruz ki, mücadelemiz halkımızın kurtuluşuna kadar, oligarşinin zindanları dahil, hayatın her alanında sürmelidir.

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE FAŞİZM!
KAHROLSUN OLİGARŞİK DİRKA!
TEK YOL DEVRİM
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

İzmir Buca Cezaeviden beş tutuklu devrimci

Soma Maden İşçileri

Soma İleşi 10'a yakın maden ocağıyla ve bu madenlerde çalışan oniki bin maden işçisini bünyesinde barındırır. İşçilerin ekonomik-demokratik haklarını savunmak durumunda olan sendika İse, Türk-İş'e Ege Maden İşçileri Sendikası'dır. Oluşumundan bugüne değin bir patron sendikası olan bu sendika kimliğini gizlemeksizin, açıkça, işçileri patrona nasil sattığını, bizzat kendisi gözler önüne sermektedir. Öyle ki, Soma'daki olaylar artık trajedi halini almıştır. Hayasızca öyanan bu oyunun somut birkaç örneğini verelim.

Nasıl? Bey Kömür İşletmesi:
İşçilerin patronndan memnuniyetsizliğinin ayıyuka çıktığı zaman, patronun işçileri toplayarak yaptığı konuşma; "Sizler niye kıde bir işyerini gidip sendikaya şikayet ediyorsunuz? Siz bana gelin, siz daha sendikadan ben, benim de sendika demek olduğunuzu öğrenemediniz mi?" diye sorarken, yanında bulunan sendika temsilcisine dönerek, "öyle değil mi?" dediğinde, sendikacının verdiği cevap, "Evet, öyle"dir.

Krolin İşletmesi:
Toplu sözleşmeden önce, çoğunun emekliliği gelmiş 200 işçi, İşveren Cemal Bey tarafından işten atıldı. Burada güdülen amaç, yeni toplu sözleşmeden önceki kadem tazminatını işçilerin almamasını önlemektir. Her sene aynı oyun oynanır. İşçiler sendikaya başvurduklarında ise, sendikacının verdiği cevap, "yapmamız lazım ama, o adam yapar". Tam da satılmış bir kimsenin vereceği cevap!

Garp Linyitleri İşletmesi:
Dört gözle toplu sözleşme süresinin dolmasını bekleyen işçiler, sendikadan yeni bir oyunuyla karşılaşırlar. Sendika Haziran Ayı'ndan beri yapılan bütün ödeneklere ki koyacaktır. Bunu duyan işçiler, hemen imza kampanyası açtılar. Kurduğu tezgahtarın işçiler tarafından yulduğunu öğrenen sendikacı işçileri toplar: "Bizim kararımız karşı imza topluyormuşsunuz. Siz sendikayı bannasız bile, ben bu parayı sizden keseceğim. Federasyon böyle karar aldı. Hem Haziran Ayı'ndan beri epey fark tutuyor, bu para size çok, ne yapacaksınız bu parayı?" diyerek konuşmasını sürdürür.

Böylesine yüzsüzce ve hayasızca sürdürülen sarı sendika sömürüsüne rağmen işçiler mücadelesine devam etmektedirler.

ARDANUÇ'TA YÜRÜYÜŞ

4 Şubat 1977 günü Artvin İli Ardanaç Kazanı'nda sayıları 1500 olan orman köylüsü, yürüyüş yapmış ve işletme binasının önünde 6 saat protesto gösterisinde bulunmuşlardır.

Ovacık, Peynirli, Bereket, Meşeköy ve Örtülü Köylülerinin bildirdiğine göre, üretim döneminde direnen işçiler işveren vekili Yusuf Turan (Böğe Sefi) noter huzurunda üretiminin %10'unun üreticilere bedeli üzerinden verileceğine dair anlaşmışlardır. İşçilere mal olarak verilmeyen bu hakkın gerçek parasal değerinin 8000 TL. olmasına karşılık, 1471 TL. verilerek istenmiştir. Olayı protesto eden köylüler bu parayı alamamışlar, 8631, 1744, 1906 sayılı yasalara 180 sayılı tebliğin çağrılarını "aha çok sömürmeye yönelik olduğunu bildiren, protestoda bulunmuşlardır. Artvin'den getirilen jandarma birliği, polis ve faşist orman idaresini uzun süre protesto etmişlerdir. "Üreten biz, yöneten de biz olacağız!", "%25 hakkımız, söke söke alırsız", "hak verilmaz alınır!", "Kahrolsun Faşizm", sloganlarını atan orman köylüleri olayı dağıtmışlardır. Hiçbir sosyal güvenceleri olmayan, sendikası, sigortası ve mevimsik olarak çalıştıkları duyan köylüler mücadelesini bundan sonra daha kararlı olarak sürdüröceklerini belirtmişlerdir.

Bu eylem, tüm orman köylülerinde ve halk içinde derin bir sempati yaratmıştır.

KSD'cilerin Sefaleti Devam Ediyor!

Şimdiye kadar yazdıklarıyla, pratikte gösterdikleri tavırlarıyla, sadece kendi sefaletini sergilemek bakımından gösteren KSD, sefaletine bir yenisini daha ekledi.

Bursa devrimci gençlik mücadelesini toparlamak, merkezileştirmek ve halkımızın kurtuluş kavgasının bir parçası durumuna getirmek için kurulan Bursa Dev-Lis, Devrimci Gençlik görüşlerini benimseyen devrimcilerin yoğun çabaları sonucu gerçekleşmiştir.

Kuruluş çalışmalarına başlandığında, revizyonist ve oportünistlerin tekkeci zihniyetinden kaynaklanan engellemeleri, devrimciler tarafından yıkılmıştır. Sürekli ideolojik mücadele sonucu, devrim yapmaya kimlerin niyetli olduğu ortaya çıkmıştır. İşin asıl ilginç yanı, bundan sonra başlar. Gençliğin devrimci eylem birliği konusunda yapılan tartışmalar da, çıkp da bir tek görüş getirmeyen, pratikte "arazi" olan KSD'ci baylar, Dev-Lis kurulduktan sonra adeta derneği kendileri kurmuş gibi bir havaya büründüler. Laf da "eskin devrimci örgütünü bu baylardan bekledi" de beklenmezdi zaten. Ama, 29 Ocak mitinginde kitleler, Devrimci Gençliğin etrafında toplanca, derslerini aldılar. Zevahiri kurtarmak, Devrimci Gençliğin yanında olduğunu göstermek için ise, diğer gruplara saldırmaları, tam bir tiyatro gösterisi oldu.

Biz devrimci liseliler olarak anti-faşist, anti-empervalist ilkel etrafında en geniş öğrenci gençliği tek bir örgüt altında toplayıp, halkımızın Kurtuluş savaşında, halkımızın saflarında yerimizi alacağız. Ve, kendi tekkeci zihniyetlerini, halkımızın çıkarlarını üstünde tutan tüm oportünist ve revizyonistlere göz açtırmayacağız.

BURSALI
DEVRİMCİLER

CİZGİLERLE TÜRKİYE TEHLİFAZİM

FAŞİTLER

SELCUK DEMREL

DEVRİMCİ GENÇLİK Yayınları

Zonguldak D.M.M.A'da Seçimi Devrimciler Kazandı

Bundan bir süre önce kurulan orta öğretim gençliğinin merkezi örgütü ZOR-DER, polis baskılarına ve oportünistlerin, revizyonistlerin ihbarlarına rağmen mücadelesini sürdürüyor.

Daha kuruluş bildirgesini yayınladığında, on devrimci göz altına alınmış, evlere baskınlar düzenlenmiş, bu yetmiyormuş gibi revizyonistler tarafından devrimciler asilsiz iddialarla ihbar edilmişlerdir. Ama bütün bu engellemelere karşın Devrimci Gençliğin mücadelesi yeni mevziler elde ederek yükseliyor.

Zonguldak DMM Akademisi Öğrenci Derneği seçimini de yapılan oğlanüstü kongreyle devrimciler kazandı. Aslında Devrimci Gençlik görüşlerini savunan devrimcilerin mücadeleleri bir buçuk yıla yakın bir zamandır sürüyor. Tecrübesizliğin yanı sıra, revizyonistlerin teorik öden yoksun "öcalisi" "anarstist" v.b. demo-

göjk saldırıları "evlerinde anonim var" diye polise ihbarlar, devrimcilerin önünde yıkılması gereken engelleri oluşturuyor. Bu yüzden safta basının ve polislin hayali gizli örgüt yakalama çabaları içine girdiklerini gösteren belirtiler. Daha önceki seçimlere devrimciler bu ortam içinde girerek, seçimleri kaybettiler. Bütün bunlara karşın devrimciler mücadelelerine devam ettiler, faşistlere karşı nasil mücadele edileceğini, lafa değil pratikte gösterdiler. Derneğin kitleden kopmasını önlediler. Yapılan açılanüstü kongreye de, daha önce yapılan bütün karalamaları kimsa yutmadiği için, devrimciler aldı. Revizyonistlerin kutsal ittiffakı (TIP, TSIP, İGD ve ne olduğu "belli olmayan") işçi davası isimli bir grup ortak listeyle devrimcilerin karşısına çıktılar yıkıldı. Devrimcilerin mücadelesi örgütü ve aktif bir şekilde sürecektir, yükselcektir.

J. STALİN'in

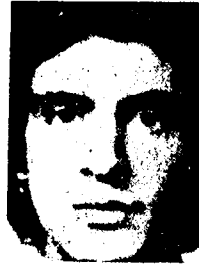
STALİN BÜTÜN ESERLERİ

17 ciltlik
Bütün Eserleri çıkarıyor.
İLK KİTAP ÇIKTI

Adres: Adil han 5/D
Zafer Meydanı/ANKARA

**devindikçe kanımız işlendikçe ilğimize bu kın
vuruldukça çulumuza değnek**

**KALDIRIP KANLI BAŞIMIZI YERDEN
YÜZLERİNE TÜKÜRECEĞİZ!...**

Oligarşinin azgın köpekleri, hergün cina-yetlerine bir yenisini daha ekliyorlar. Gerek tüm emekçi halkımız, gerekse devrimci gençliğin üzerine yöneltilen kanlı saldırılar sonucu onlarca yurtsever hunharca katleriliyor.

İstanbul'da Levent Ersoy, Baki Ünlü, Hüseyin Yabuz, Ahmet Ağaoglu, Zeki Erginbay, Ankara'da Hilmi Öztürk, Ali Haydar Alaydın, Adana'da Ali Sefa Taşçılar, İskenderun'da Yavuz Çalışkan, Antalya'da Hüseyin Koç, Polatlı'da Hasar Erdem, Manisa'da Ali Rıza Yerli, Malatya'da öğretmen

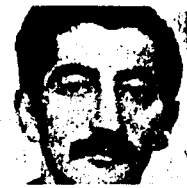
Mehmet Yılmaz, Isparta'da işçi Mestan Büyükkorkmaz ve daha bir çok devrimci kardeşimiz son bir buçuk ay içerisinde faşist kurşunlara hedef olarak şehit düştü.

Fakat! Bu azgın köpekler şunu unutmaları ki:

Bu vahşet, bu terör, bu katliamlar halkımızın mücadelesini durduramayacaktır. Düşen her devrimcöi halkımızın benliğine, bilincine gömülmekte, devrim yolunu bir kat daha aydınlatmaktadır.

ANILARI MÜCADELEMİZE ÖNDER OLSUN!

**Devrimci kardeşimiz
(ZEKİ ERGİNBAY**

unutulmayacak!

Son günlerde oligarşinin devrimciler üzerindeki kanlı saldırıları yeni boyutlara ulaştı. Öyle ki her geçen gün, faşist saldırıların devrimciler üzerine kanlı saldırılar düzenlemekte, her geçen gün düşen bir devrimcinin kanı kurumadan, bir yiğit devrimcinin kanı daha dökülmekte, bir yiğit devrimci daha hunharca katledilmektedir. Halkımızın yiğit evlatları birer birer sokak ortasında acımasızca işkence edilmekte ve öldürülmektedir.

İşte, oligarşinin işkencehanelerinde bir yiğit devrimci daha can verdi. Yoksul bir ailenin çocuğu olan zeki Erginbay kardeşimiz 23 Ocak günü herkesin gözleri önünde, sokak ortasında kaçırıldı. Ve 2 Şubat günü İstanbul Ömerli Barajı civarında ölü olarak bulundu. Tanınmayacak halde bulunan Zeki Erginbay, işkence edilerek öldürülmüştü.

Zeki Erginbay 1967-68 ders yılında İTÜ MMF İnşaat bölümüne girdikten sonra devrimci hareket içerisinde aktif bir şekilde yer alarak, kararı bir şekilde mücadelesini yılmadan sürdürdü. DEV-GENÇ İstanbul Bölge Yürütme Kurulu üyesi İken tutuklandı. 1973'te "genel ef"ta serbest bırakıldı. 1974 yılından itibaren teknik elemanlar arasında çalışmalarını sürdürdü. Daha sonra İnşaat Mühendisleri Odası yayını olan TEKNİK GÜÇ'te Yazı İşleri Müdürü olduğu yapılmaya başladı.

Ama artık oligarşinin azgın köpeklerinin, işkencecilerinin kanlı elleri Zeki Erginbay kardeşimizin üzerine uzandı. Kontr-geriillanın profesyonel işkencecileri yiğit kardeşimizi aramıştan kaçıp aldı. Onu gün durmadan işkence ederek katlettiler, ONU. Bir devrimcinin öldürülmesiyle, çoktan bir sol gibi yükselen devrimci hareketin önüne geçileceğini sanan bu zorbalılar, yanıldıklarını ergeç anlayacaklardır!

Bizler, bundan dolayı artık unuttuk başılamayız. Devrim yolunda düşen her devrimcinin mücadelesini, bıraktığı yoldan sürdürmeye kararı olarak, oligarşinin tüm saldırılarına karşı en aktif bir şekilde mücadelemizi sürdüreceğimizi, hem de bir kademeden, usanmadan o aşşşşş "insanlara" bir kere daha gösterdik, göstereceğiz.

ANISI MÜCADELEMİZE ÖNDER OLSUN!

SOL İÇİNDEKİ ...

Baştarafı 3. Sayfa

Olgu ortaya çıkacaksa, bunun kaynağı elbette ki, revizyonizm, reformizm v.b. olacaktır (ihtimal, NATO değerlendirmesi. Üçüncü Dünya tahlihi, zayıflayan ABD emperyalizmi "tesbiti" ile ÇKP revizyonizmi de bu.ıa kaynak olabilir!) Yani gökten zembille inmeyecektir sosyal faşizm. Yine Lenin'in deyişiyse, gebe kalımdan dokuz ay on gün sonra, günü gelince nasıl "ansızın" bebek doğarsa, tıpkı bunun gibi, oportünizm gebe kalımdan belli bir süre sonra, belli koşullarda sosyal-faşizm "ansızın" bir olgu olabilir, ancak o zaman oportünizm sosyal faşizmle özdeş sayılır, ikincisi birincinin yoğunlaşmış ifadesi sayılır. Ve ancak bu durumda tavır alış, artık subjektif niyetlerin karşılıklı karışmalarının belirleyici olmadığı nesnel ve tarihsel bir gerçeklikten kaynaklanır.

(Burada bir parantez açalım ve tahrifata açık bir noktaya değinelim. Şimdi, "sosyal faşizm" teorisyenleri şunu iddia edeceklerdir: "İyi ama, burjuva demokrasilerinde de, faşizm tehlikesine karşı faşistlerle mücadele edilir. Ve biz de sosyal faşizm tehlikesine karşı, sosyal faşistlerle karşı mücadele ediyoruz!" Kuşkusuz böyle bir "itiraz", revizyonizmden sosyal faşizme düz bir hat çeken bir mantığa ait olabilir. Dahası, faşizmi ve sosyal faşizmi kabaca özdeşleştiren bu mantık, elbette, birincisinin doğrudan şekilde ezen sınıfların bağından çıktığını, ikincisinin ise, dolaylı olarak, aynı sol içinden çıktığını göremez. Halbuki, farklı türden çelişmeler, farklı yöntemlerle çözülür, değil mi?)

Bugünün Türkiye'sinde, haldeki sınıflar mevzenlenmesinde böyle bir nesnel gerçeklik söz konusu değildir. Sözkonusu olan; her iki revizyonist akımın (bu gidişle) kelimenin gerçek anlamıyla sosyal-faşizme "gebe" olduklarıdır. Her devrimcinin asıl görevi ve uğrunda ideolojik platformda vermesi gereken mücadele bu müsibetin ölü doğması için olmalıdır. Ama tarihsel olarak "kaçınılmaz" bir gelişme var ise, yapılması gereken; bu müsibetin, hiç olmazsa cılız, etkisiz kalması, kitlelerle bağı olmaması için mücadele vermektedir; ona şimdiden Ruşeym, halindeyken müdahale etmek, onu teşhir etmektir.

Böyle bir çabanın başarısının garantisi ise kesinlikle İDEOLOJİK MÜCADELEDEN geçer. Çözümü siyasi çatışmada, hele silahlı saldırılarda aramak, aklın-havsaların alama-yacağı bir kudurganlığın, şaşkınlığın ürününden başka bir şey sayılmaz. Bu konuda bolşeviklerin ve diğer ülkeler devrimcilerinin pratiği bize ışık tutmalıdır. Lenin'in şu sözleri oldukça öğretici ve uyarıcıdır:

"1903'ten 1912'ye kadar menşeviklerle bazen yıllarca süren yoldaşlık ettik ve aynı sosyal-demokrat parti içinde kaldık. Ama onlarla, proletarya üzerinde burjuva etkisinin ajanları olarak ve oportünist olarak ideolojik ve siyasi alanda mücadele etmekten bir an bile geri durmadık"(abc). Kaldı ki, Türkiye solunda yapılması gereken bir örgüt disiplinin gerekleri bile değildir. Yalnızca nesnel plandaki anti-faşist sallaşmanın kurallarına uymaktır, bu kadar.

Biz devrimciler olarak bu konuda bugüne

dek aldığımız tavır daha da artması gereken bir titizlikle sürdürebileceğimizi söylüyoruz. VE TEKRAR EDİYORUZ:

Bu tür sakat gelişmeler devrimcileri yıldırarak. Devrimci hareket bu gibi sakatlıkları yenerek, sakat anlayışların ortaya çıkardığı her türlü engeli ve provakasyonları aşarak ilerleyecektir.

Biz bugüne kadar sürdürdüğümüz doğru politikayı bundan sonra da sürdüreceğiz. Devrimci hareketi içine sokulmaya uğraşılan hastalıklı kafa yapılarıyla mücadele edeceğiz. Anti-Leninist tahillerden kaynaklanan sakat tavırların üstüne gideceğiz. Bu sözde devrimcileri halkımıza şikayet edeceğiz. Onların gerçek kimliklerini, çirkin yüzlerini açığa çıkarıp, teşhir edeceğiz.

Bunun ötesinde bu gibi çatışmalara meydan vermemek için elimizden geleni yapacağız. Hakim sınıfların ekmeğine yağ süreceğiz olayları önlemek için en aktif çabayı göstereceğiz. Gücümüz yettiği her yerde halk düşmanı sorumsuz ve kariyerist şarlatanların bu türden provokatif olaylar yaratmalarına müsaade etmeyeceğiz.

Evet, bir avuç revizyonist/oportünist şarlatanın yaratacağı sorumsuz ve polisiye tertipler ve olaylar Devrimci Hareketin birliğini önleyemeyecektir. Devrimci mücadele bu tür sakat ve hastalıklı anlayışın yarattığı her türlü engeli aşarak ilerleyecektir. Buna ne hakim sınıfların baskı ve terörü, ne de onun soldaki uzantılarının sapıtmaları, KİMSE ENGEL OLAMAYACAKTIR!...

DEVİRCİ GENÇLİK

ONLAR "KURTULUŞA KADAR SAVAŞ" ŞİARINI DEVİRİM YOLUNA KANLARIYLA YAZDILAR.

ULAŞ BARDAKÇI 19 ŞUBAT 1972

19 Şubat 1972 sabaha karşı ULAŞ Yoldaş üstüne azgınca saldıran faşist köpeklerle karşı, devrim bayrağının onuru olarak, tek başına son nefesine kadar çarpışarak canverdi. Halkımız yiğit bir evladını, devrimci hareket kahraman bir önderini kaybetti.

Ulaş Yoldaşın hayatı bir bakıma Türkiye devrimci hareketinin tarihi ile özdeşleşmiştir. ODTÜ'de Sosyalist Fikir Klübü'nün yöneticilerinden biri olarak 1960'larda gelişen anti-empyalist kavga'nın en ön saflarında olan Ulaş, TIP pasifizminin anti-empyalist gençlik hareketlerini engelleme çabaları karşısında FKF içinde muhalefetin örgütlenmesinde yer aldı. FKF'nin DEV-GENÇ haline gelmesi ile başına musallat olan darbeci sapmaya karşı gelişen muhalefetin, yani Türkiye Devrimci Hareketinin doğması aşamasında yine en ön saflardaydı. 1969'dan itibaren uzun sürecek bir mücadelenin ön hazırlıklarına başladı. 1971'in başında oluşan THKP-C hareketinin en önemli eylemlerinde politik ve askeri önderliğin birliği, ilkesinin en parlak bir biçimde hayata geçirdi. Hiç bir zaman kariyerizme, kendinde kahraman yaratma eğilimlerine düşmedi. Yakalandığı zaman kimse Ulaş'ın bu kadar önemli görevler üstlendiğini tahmin edemezdi. Oligarşinin zindanlarında ve mahkemelerinde de devrimci kararlılığını gösterdi, hiç bir zaman yılmadı. Cezaevinde her dakikasını halkın mücadelesine tekrar katılma fırsatını yaratmak için doldurdu. Ve oligarşinin kuş uçmaz zannedilen zindanlarından kaçmasını da başardı. Cezaevinden kaçtıktan sonra da can yoldaşı Mahir Çayan ile birlikte gerek hareket içindeki teslimiyetçi sapmaya karşı, gerek ise oligarşinin artan saldırılarına karşı son anına kadar savaştı.

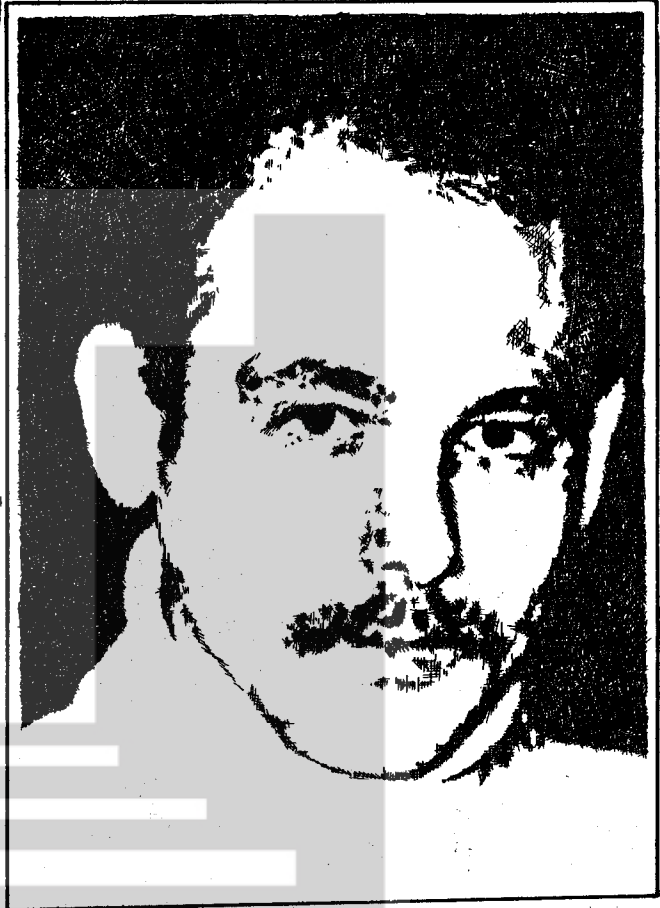
Hareketin gerek oligarşiden gelen saldırılar gerek iç ihanetler yüzünden aldığı yaraların sarılması için ideolojik, politik ve askeri alanda var gücüyle çalıştı. Ta ki faşistler yerini bulup üstüne hunharca çullanıncaya kadar. O anda bile devrime bağlılığını, fedakarlığını ve kararlılığını kaybetmedi, silah elinde, kahramanca şehit oldu.

Ulaş Yoldaşın şehit edildiği bugünlerde oligarşiye ve emperyalizme karşı duyduğumuz nefret, devrime ve halka karşı duyduğumuz sonsuz bağlılığı tazeliyoruz. O'nun hayatından, mücadelesinden, devrimci hareketimizin geçmişinden bize miras kalanlara da dört elle sarılıyoruz. Ulaş Yoldaşı layıkıyla ancak O'nun mücadelesini başarıya ulaştırarak anabiliriz.

ULAŞ Yoldaş!

Mücadelen mutlaka başarıya ulaşacak. Senin yükselttiğin devrim bayrağı oligarşinin burçlarına mutlaka d'kilecek. Emperyalizm yurdumuzdan mutlaka kovulacak.

Senin ve diğer önderlerimizimizin anıları devrim ateşi gibi, kalbimizde ve bilincimizde sonsuza dek yaşayacak!

KORAY DOĞAN 8 MART 1972

8 MART 1972'DE FAŞİST KATİLLER TARAFINDAN KAHPECE VURULUPAK ÖLDÜRÜLEN K O R A Y ' D O Ğ A N 'IN ANISINA..

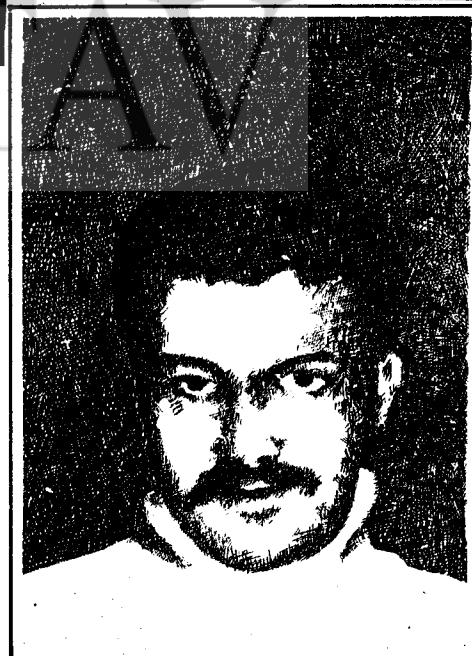
8 Mart 1972 günü Koray Doğan yoldaşımız faşist katiller tarafından kahpece sırtından vurularak öldürüldü.

Koray Doğan yoldaş 12 Mart öncesinin DEV-GENÇ olayı içinde kendini yetiştirmiş, öne çıkmış bir militandı. 12 Mart faşizminin azgın saldırı günlerinde Devrimci Hareketin önemli bir unsuru haline geldi. Gizli çalışma şartlarının ve faşizme karşı aktif direnişin pek çok önemli görevini üstlendi ve başarıyla yerine getirdi. Devrimci mütevaziliğin, kararlılığın ve fedakarlığın en yüksek örneklerini verdi. Faşist katiller ancak yaralı halde ele geçirebildikleri bu yiğit yoldaşımıza ölüm yatağında işkenceler uyguladılar. Fakat, O, bütün hayatı boyunca olduğu gibi oligarşinin köpeklerinin elinde de bir militana yakışan şekilde hareket etti ve aranan arkadaşlarının yerini söylemedi. Yoldaşlarına ve harekete bağlılığını son nefesine kadar korudu. Ve şerefle canverdi.

Biz Koray Doğan yoldaşın engin tevazuundan en zor günlerde bile sarsılmayan kararlılığından, her an ölümü göğüslemeye hazır fedakarlığından, hiçbir görevi küçümsemeyen çalışkanlığından bir parti militanının nasıl olması gerektiğini öğrendik.

Koray Yoldaş!

Şehirlerde, kırlarda, fabrikalarda, tarlalarda, okullarda, meydanlarda, oligarşiye ve emperyalizme karşı verdiğimiz her kavgada aramızdasın! Seninle hep omuz omuzayız!..

Mücadelen bize örnek!
Anın daima kalbimizde ve bilincimizde!
UNUTULMAYACAK!